

KNJIGA 02

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=2>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 21/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

26-09-2013 10:52 [#21](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

INTERVIEW S GENERALOM VJEKOSLAVOM LUBURIĆEM

Nova Hrvatska br.3-4 1960. iz Londona je imala interviu s generalom Mksaslom Luburiće. Interview je bio ni četiri mjeseca poslije Poglavnikove smrti. Interview sam po sebi nije toliko važan, koliko je važan sadržaj i osoba koja ga je dala. Skoro sam šest desetljeća u emigraciji i mogu tvrditi da se je ovaj interviu ponavljao kao i sv.

Eventelje, i poradi toga čestog ponavljanja je ovaj interview dobio vrlo važno povijesno značenje. Donosim ga ovdje na stranice Slobodne Dalmacije u cijelosti za sve Hrvatice i Hrvate koji danas, svi skupa smo veseli i slavimo oslobođenje naših hrvatskih generala, Ante Gotovine i Mladena Markača, koji su jučer, 16 studenoga 2012 godine oslobođeni svih i najmanjih krivnja ratnih zbivanja u Domovinsko Ratu.

Otporaš.

Dopisnik "Nove Hrvatske", koji je nakon smrti dr. Ante Pavelića došao u Madrid da napiše posebni izvještaj o tom događaju, posjetio je također generala g. Vjekoslava Luburića, koji sa svojom porodicom živi na obiteljskom posjedu u južnoj Španiji.

Naš dopisnik je zamolio g. Luburića da dadne interview za "Novu Hrvatsku" što je on vrlo rado učinio, odgovorivši opširno na sva postavljena pitanja.

Zbog visokog i važnog položaja, koji je general Luburić zauzimao u hrvatskom javnom životu za vrijeme rata, kao i njegove vodeće uloge u Ustaškom Pokretu, objavljujemo ovaj interview, vjerujući da će zanimati mnoge čitaoce "Nove Hrvatske" i da će doprinijeti razbistrivanju bar nekih pojmova naše emigracije.

PITANJE: Da li ste Vi, g. generale i nakon Vašeg razlaza s drom. Pavelićem ostali ustaša po svom uvjerenju i kako sada nakon Poglavnikove smrti gledate na Ustaški Pokret?

ODGOVOR: Ne bi bio iskren ako ne bi priznao, da sam bio, da jesam i da ću uvijek ostati Ustaša. Ali, istovremeno, svijestan sam da su potrebne promjene u Ustaškom Pokretu, kao i u svakoj stranci

ili organizaciji nakon izvjesnog vremena. Prilike se mjenjaju. Znam i uvjeren sam da na pr. nikad više neće biti potrebno stvarati Ustašku Vojsku. Upravo sada pišem svojim prijateljima: Hrvatska Vojska mora biti prožeta svim vrlinama iz svih vjekova hrvatske borbe za slobodu, i tu je hrvatska vojnička slava dostigla kulminaciju u ustaškoj žrtvi i borbi. Ali mi Ustaše samo ćemo ustaškim držanjem dokazati narodu i svijetu, da smo bili, da jesmo i da ostajemo uzor budućim generacijama hrvatskih boraca. Buduća Hrvatska Vojska mora imati taj ustaških duh, ali mora biti samo i jedino Hrvatska i ne smije biti kontrolirana niti nositi obilježja bilo koje stare ili stranačke grupacije. Pogledajte sam na svijetu silu Ameriku. Američki časnici i generali mogu pripadati bilo kojoj stranci i mnogi od njih su čak na čelu različitih stranaka. Samo dobar Ustaša može doprinijeti tu žrtvu za Hrvatsku, koja ne može biti ustaška u bližoj budućnosti-

Hrvatski narod mora stvoriti demokratski režim i u njemu naći sreću i slobodu, pa ako narod na parlamentarnim izborima u svom Saboru digne na vlast ustašku organizaciju osobno bi se osjećao beskrajno sretnim.

Svijestan sam poteškoća, koje čekaju Ustaški Pokret. Znam da će mnogi ustaše slijediti jedan kurs, koji nam ništa dobra neće donijeti. Oni će biti grobari naše političke akcije a spasioci ustaškog duha i imena. Teške su to riječi, ali sam potpuno svijestan njihovog značenja. Zависи od momenata, odgoja i doba, da shvatimo, da nas Hrvatska danas treba više kao Hrvate nego sutra kao preživjele Ustaše. Moramo biti više patrioti nego stranačari, jer ustaštvo je bilo radi Države (Hrvatske, mo). Prema tome treba sve podrediti potrebama Domovine.

Bila bi vječna šteta ako naši drugovi, uvjereni u svoju pozvanost i veličinu, ne budu realno gledali na događaje, jer bi to uništavalo baštinu, a milijun hrvatskih žrtava propalo bi pod biljegom, koji nam neprijatelji žele staviti na čelo. Ustaški Pokret ne može danas slijediti narod, a narod treba jedinstvo duha, kako bi hrvatska akcija i borba mogla stavite sve Hrvate u službu nezavisnosti i oslobođenja.

PITANJE: Vjerojatno Vam je poznato koliko je komunistička i velikosrpska propaganda uspjela ozloglasiti Vaše ime. Kakav je zato Vaš odgovor na sve ono što Vam se predbacuje?

ODGOVOR: Za vrijeme rata bio sam na najvišim položajima i ja se kao vojnički zapovjednik osjećam odgovornim za sva svoja djela. No koliko su ta djela bila dobra ili zla ne će suditi komunisti ni srpski šovinisti, nego Hrvati. Hrvatski je narod jedini pozvan u svojoj Državi suditi svima nama, koji smo se borili i griješili, kao i onima, koji su griješili ne boreći se ili boreći se protiv svoje domovine. Pustimo dakle Narodu ulogu suca. Osobno sam spreman boriti se ali stati pred taj sud, iako unaprijed odbijam biti bilo čiji sudac.

Hrvatski narod treba mira, reda i pravde, jer je mnogo patio, a svi smo mi ponegdje griješili i osobno se osjećam i odgovornim, pa i krivim za mnog toga. No ne smijemo dozvoliti da dijele naše stvari na "krive" i "dužne", jer smo u zadnjih 40 godina mogli vidjeti da je za neprijatelje nase slobode svaki Hrvat kriv i ožigosan kao zločinac:

(Zar i danas, 17 studenoga 2012 godine, kada Srbi u Beogradu pale hrvatsku svetu zastavu, paleći hrvatsku zastavu skandiraju: Ovako će i Hrvatska goriti,..bi će mesa, bi će mesa, kla ćemo Hrvate... Eto o kojem mentalitetu ljudi je genera Vjekoslav Maks Luburić govorio, za tri mjeseca biti će upravo 53 godine od ovog intreview,mo)

PITANJE: Kakvo bi uredjenje prema Vašem mišljenju trebalo vladati u budućoj Hrvatskoj?

ODGOVOR: U velikob dijelu svieta danas vlada demokracija i samo je ona kadra svladati snage međunarodnog komunizma (to nam je dokazao pad berlinskog zida koncek 1989 godine, mo). Nama je mjesto uz te snage demokracije i htjeli mi ili ne u Hrvatskoj će vladati demokracija.

hrvati su išli sa silama osovine jer su ove pomogle hrvatski narod u borbi za slobodu, ili su se barem pokazale sklonima da nam pomognu. Da su snage demokracije bile tada sklone našoj borbi mi bi išli s njima. (Vidjelo se je da ove senag nisu htjele pomoći Dra. Vladka Mačeka koji je bio na strani snaga demokracije, mo) Danas situacija nije ista kao 1941. g. i narod očekuje slobodu od zapadnih saveznika. Našu slobodarsku borbu treba zato uskladiti sa stanje u svijetu. Treba naučiti nešto više od svijeta s kojim danas živimo i koji je napredniji od nas u političkom razvoju. Treba učvrstiti hrvatsko vanstranačko jedinstvo ljudi i oružja, jer je to uvjet da ne doživimo sudbinu ruskih emigranata.

PITANJE: Upravo ste spomenuli emigrante. kakvo je Vaše mišljenje o hrvatskoj emigraciji i što mislite kakvu ulogu mogu odigrati hrvatski emigranti.

ODGOVOR: Od emigracije ne trebamo mnogo očekivati. Velikim dijelom ona je ostarila i preživjela u mnogom pogledu. Opasno je ako zavaravamo sebe i druge te mislimo da je drugačije. Domovina od nas očekuje mnogo više nego što mi možemo dati, a mi opet dajemo mnogo manje nego što nam je to moduće.

Društvo u Hrvatskoj se mjenja, stvaraju se nove koncepcije prava i politike, nove socijalne ideje, koje većina u hrvatskoj staroj emigraciji ne može shvatiti sve da hoće. Zato je raskorak između domovine i emigracije teško izbjeći. S tim se moramo pomiriti. Jedna pojava ipak ulijeva ohrabrenje. To je nastup novih generacija, mlađih ljudi u emigraciji koji ne trpe od one hipoteke prišlosti, koju mi nosimo. Mlađi daju jpsš jedine nade. Ake se ne mješaju u rasprave nas starih, put za uspjeh im je otvoren. Neka poštuju stare, ali neka idu svojim putevima. Mlađi ljube majku Domovinu onako kako smo to činili mi, Ustaše, ona generacija, koja je gradila Jankapustu, i zato se bojim da će Hrvatska ikada ostati bez vobig Bobana, Moškova Lorkovića i Mortidija.

PITANJE: Što Vi kao vojnik mislite o prilikama u domovini i na koji način, držite, da bi moglo doći do promjene u Hrvatskoj?

ODGOVOR: Ja vjerujem da će se hrvatski narod moći osloboditi samo i jedino borbom i da će se biološki očubati jedino zalogom svih Hrvata, pa i onih, koji danas svijesno ili nesvijesno pomažu režimu. Treba dati mogućnost zalutalima da biraju između demokracije i svjetskog komunizma, a ni u kom slučaju ne treba postaviti alternativu: ili ustaše ili komunisti. Narod je trpio i nije isključeno da bi se odlučio za sadašnje stanje, samo zato da se spasi od novih nevolja. To bi bila tragedija za cijeli narod. Još jednom naglašavam. Hrvati će se moći osloboditi samo borbom samo složnim nastojanjima. (Iz ovor razmišljanja generala Luburića je šeteri godine kasnije proizišla **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA** koja je izišla u Istarskoj dRINI 1964., mo) U toj pak borbi treba računati s dalmatinskim i zagorskim bivšim artizanima, s novom jugoslavenskom vojskom, dočasnicima, časnicima, oružjem, vezama itd. Bez svega toga, bez mnogih "Hebranaga i Djilasa" nema novog ustanka u našoj zemlji, nema one jelatvorne pomoći, koju nužno trebaju sve brojne hrvatske ilegalne skupine na terenu.

PITANJE: Kakvi su Vaši osobni planovi za budućnost i da li smatrate da smrću dra. Ante Pavelića nastupa vrijeme za Vašu ponovnu političku djelatnost?

ODGOVOR: Moj odgovor je jednostavno NE!

Smrću Poglavnika početi će napadi na njegove nasljednike, a ja sam jedan od onih, koje je najlakše napasti. treba samo malo, da svijet grakne proti mene i onih, koji idu s mojim imenom. Ljubim Hrvatsku i previše a da bi me moga zavesti ideja o osobnoj političkoj afirmaciji, bez obzira na to koliko imam sljedbenika. Meni su drugovi dostojno platili vjernost za vjernost, ali to Hrvatskoj neće koristiti. Osobne osjećaje i želje dužni smo podrediti općoj stvari. Inače bi imali pravo oni, koji tvrde da sam poveo pobunu u Ustaškom Pokretu ne radi istine, drugarstva i interesa Hrvatske, nego

samo zato da spasim svoje ime i svoje pozicije.

Mene nije nikada vodila pa ni sada me ne vodi ambicija. Sve što sam učinio, dobro i zlo, učinio sam za Hrvatsku i danas sam svijestan, da ako je neprihvatljivo ime Poglavnika, moje je još više. ja bi se mogao prati, možda i "oprati", da sam jednostavan vojnik, koji je slušao starije, ali ja to ne mogu i ne ću učiniti, jer sam ustaša, revolucionarac, jer sam bio na položajima i častima i jer snosim odgovornost u svakom pogledu. Želim biti dosljedan samom sebi. Vrijeme šutnje i povučeni iskoristio sam da ojačam duh i skupim znanje, da se riješim balasta (suvišnog tereta, mo), kompleksa, sanja i prošlosti, koja vodi u grob. Sada mislim samo u budućnost Hrvatske, koja će moju djecu Domadoja, (rođen 1955., mo), Drinu, (rođena 1956., mo) Vjekoslav, (rođen 1957., mo) i Miroslava (rođena 1958., mo) dovesti u Ljubučki, pa makar ja i "pukovnici" morali ostaviti kosti ili u borbi ili u tudjini.

Ja sam voljen prisegnuti, da se ne samo ne ću primiti nikakvog položaja, čati itd. nego i da ne ću živjeti u Hrvatskoj, ako je to bezuvjtno potrebo za smirenje i sreću naroda."

Napomena:

Eto, poslije punih pola stoljeća čuli smo šta general Luburić kaže, a što kaže on tako i misli. Sada je na nama Hrvatima da o mrtvom Luburiću, vojniku koji je sav svoj život posvetio u borbi za Hrvatsku Državu, kažemo da je svaki onaj tko se je borio za našu Hrvatsku zaslužio da mu se dadne priznanje, kao nedavno što se je dalo i onome Francuzu koji pao u borbi za Hrvatsku u Domovinskom ratu. Pozdrav svima. Bog! Otporaš

26-09-2013 21:13 [#22](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**TKOJE ILIJA STANIĆ? Ubojica generala Drinjanina
DALI JE MAKS LUBURIĆ KRŠTENI KUM ILIJI STANIĆU???**

by Otporaš Dnevno.hr

15th April 2012, 21:35#6

RE: JOŠ O ILIJI STANIĆU

Dragi Franjo,

Ovo sam potražio u mojoj kartoteki da ti pošaljem i da vidiš neke podatke o Iliji Staniću. Kako ćeš i vidjeti da je ovo poslato iz domovine jednome prijatelju, a ovaj mi strogo preporučio da ovo zadržim kao jednu veliku tajnu. Ne znam zašto, ali ipak tajna nije tajna ako ju više od dvojice znaju. Kako za ovu "tajnu" znaju više od dvojice, dakle da baš i nije tolika velika tajna. Zato ti ovo šaljem da vidiš šta bi iz ovoga moglo biti istina. Ovaj moj prijatelj iz San Francisca i Ilija Stanić su susjedi i poznaju se iz malih dana. Skupa su odrasli. Pošto je moj prijatelj nedavno išao posjetiti domovinu, zamolio sam ga da se raspita za Iliju Stanića i sve moguće što bi on mogao saznati. Jedan njegov prijatelj i poznanik njegov i Ilin mu je ovo poslao, a moj prijatelj iz San Francisca meni.

Pozdrav. Bog! mb.

Kako se može vidjeti i po datumu kada je ovo meni poslato i tko mi je poslao. Telefonski mi je

rečeno da o ovome nikome niša ne govorim. Ovaj izvještaj je poslan na A. S. koji živi u okolici San Francisca, California. Rečeno mi je da je autor ovog opisa osobni prijatelj A. S., jer, da su on, A. S. i Ilija Stanić iz istog sela, susjedi, skoro vršnjaci i odrasli skupa. Kasnije, trbuhom za kruhom, svak na svoju stranu.

A. S. sam upoznao u San Franciscu u listopadu 1970 godine kada je igrao za Croatia Soccer Club. Od tada pa do ove 2011 godine mnogo puta sam imao priliku razgovarati s A.S. o Iliji Staniću, jer sam znao da su iz istog mjesta. Uvijek mi je govorio isto: da je Ilija jedan obični propalica, lažov i slično tome. Na pritisak mojeg prijatelja NM i mene da A.S. priko svojih veza iz Hrvatske pronađe i sazna nešto više i podrobnije o Iliji Staniću. Kako se može vidjeti i po datumu da je ovo meni poslato 24 travnja 2010 godine u formi najveće tajne. Ovo sam napisao dans, 28 rujna 2011 s namjerom da se ne izgubi i da se zna šta je meni poslato a da ne ulazim u istinitost ili neistinitost opisa. Svakako nije odviška ovo imati u vidu u svakoj razradi osobe Ilije Stanića. mb, Otporaš.

Sent: Sat, April 24, 2010 12:24:20 AM
Subject: IZ DOMOVINE

Zaista tko je Ilija Stanić. Evo upravo što izvještava jedan od sinova Svačić iz Sarajeva Ilija Ilko Čolić Stanić rođen iza polovice Travnja mj. 1945 god. Čolina Ravan iznad sela Colopeći od oca Jozike i majke Andje. Kršćen u Ostrožcu u crkvi Presvetog srca Isusova negdje između Lipnja i Rujna 1945 god. Obred kršćenja po fratrui, Mićo; Budjinski. Na rukama Ilijina oca Jozike kumovan po Maxu Luburiću koji se tada nalazio na braniku domovine na Ivan Planini. Otac Ilkin Jozika Stanić poznati ustaški vođa i borac Obrane u selu Vrčići-Klis. Jozika i svi Hrvati toga kraja borili se i branili čitavu regiju toga kraja od upada partizanski četnika i lokalni oznaša, skojevaca, knojevaca i koga sve ostaloga vraga. Poslije 1945 god. Jozika ostaje još uvijek u obrani toga kraja, negdje u 1946-1947 u križarima pod vodstvom Šimića. Jozika je jedan od posljednji 7 Križara, Šimić, Stanić, Brkljačić, Vujinović, Drljo, Rašić, Rajić. 1948-1949 god. oznaši udbaši skojevci knojevci trebinjski gačanski partizanski četnici napadali su čitavu regiju počev od Bradine, Trečnjevice, Rrasvara G. Višnjevice d. Višnjevice, Vrci, Pokojiste, Radešine, Obri, Ostrožac, Seonica, Zitaće, Podhum, Solakova Kula, Trusina, Vratna gora pa sve do Jasenika, imenovani Križari su se viteški borili i dali svoje živote za slavnu nam domovinu NDH. Slijedio je progon hrvatskog pučanstva sa gore imenovani mjesta, S Čoline Ravnici velikoga imanja Jozike Čolića Stanića čitava obitelj i rodbina je protjerana u Ostrožac u zatvor a kasnije na radiliste u barake na gradnju jablaničke brane -centrale. Teror nad svim obiteljima regije vodio je trebinjski partizanski četnik koji je bio glavni komandir milicije u Ostrožcu. Tako su hrvatske obitelji protjeravani od nemila do nedraga. Brana na jablanici završena dosta hrvatskog življa masovno se selio u Srijem, Bečka, Indjija, Maradić, Slankamen, Stara Pazova, Zemun, i sva ostala mjesta diljem Vojvodine takodje i obitelj Čolić Stanić. Ilko (*Ilija, tako su ga zvali i tako je Ilija Stanić bio poznat, mo*) u problemima kod majke i sestara vraća se u Sarajevo kod tetke i brata Tomislava, te i tu u klapi svega i svačega na Grbavici te Dolac Malti Pofalićima, Vilsonova šetalista, kina Sutjeske operira, laže i mućka preprodaji karata lopovluka i kradje. Završava u kazneni popravni, vraća se u Konjic kod brata Luke koji je već kao udbin agent imao dosta dobar stan, Luka je na moranje radio za udbu, imao je izučeni konobarski zanat i radio kao konobar na lokalnim jugo vlakovima a kasnije međunarodnim, preko brata i šefa udbe Barića te agenata, Avramovića, Kuribaka, Kujundjića, Vase, Ristića, primljen (*je, mo*) u školu policije u borbi protiv terorista i inozemno dijelovanje. Najvjerojatnije 1965 odlazi u Sarajevo na školovanje, po završetku škole prebačen preko brata Luke u Italiju ili Austriju. Najvjerojatnije izučeni udbaški specijalac te tako sa vezom dolazi kod svoga kuma kao skrušeni i učeni bogomoljac gdje ni ma ko nebi sumnjao o kakvom se licilu radi. Iz Španije bio je u vezi sa bratom, kada je ispunio svoju recimo skrušenu misiju u selu Lisčići, pretežno muslimani, Luka i Ilko napravili su veselje da se udvore lokalnim udbašima skojevcima i knojevcima oznašima i partijcima, nije niko bio na vidjenu od katolika te tako da su udbaši i ostali pošli kud koji. Kada je Luka vidio da je Hrvatska po zagovoru stratega M. Luburića na velikom pomolu muka je njega mučila te je isti u mukama umro.

Danas Ilija živi u Sarajevu ne u jednom stanu već u tri. Ilija je bio u vrhu redova sinova Svačić i on sam zna da su sinovi Svačić sve i svugdje i burno prate sve i o svemu diljem domovine svih Hrvata. Iliju takodje danas muka muči jer jest zaista sam sa sobom u problemu. Odani vaš iz redova Svačić.O.Viganj S Bogom!

(Moj dodatak,

S jednom jedinom željom ovo iznosim u nadi da će se netko (pro)naći koji poznaje neke podatke o gore navedenom. Hrvatski general Vjekoslav Maks Luburić, poznat kao general DRINJANIN, je ubijen istom metodom i skoro na isti način kao što je 1940 godine u Meksiko City ubijen Leon Lav Trocki. Otporaš.

Tko je Ilija stanić? bi trebalo biti pitanje svake Hrvatice i svakog Hrvata i o njemu pronaći sve moguće podatka. mb.

27-09-2013 17:32 [#23](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PADRE MIGUEL OLTRA HERNANDEZ

(Padre Miguel Oltra Hernandez je svakako jedan veliki dio hrvatske političke emigracije. Tko je imao priliku pratiti i čitati PISMA MAKSA LUBURICA mogao je kroz ta pisma uočiti da je upravo Padre Oltra bio taj koji je pripremio, naravno u tajnosti, put hrvatskom Poglavaru i poglavniku dru. Anti Paveliću za Španjolsku, kada su argentinske nove vlasti - poslije Perona - tragale za njim. Imao sam iz bliza, još bolje rečeno, direktno, osobno, pročitati skoro tisuću pisama generala DrinjaninaTu, u tim pismima sam mogao primjetiti, da je upravo Padre Oltra najviše pomogao Vjekoslavu Luburiću, generalu Drinjaninuu za srediti sve moguće papire i zajamčenu sigurnost za stalni i nesmetani boravak u Španjolskoj. Kroz ta pisma sam saznao da su general Drinjanin i Padre Oltra bili dobri prijatelji o to prijateljstvo je ostalo do generalove smrti 29 travnja 1969. Iako su se prešućivale zasluge Padra Oltra hrvatskom Poglavaru i drugim Hrvatima , i to sa strane HOP-a ponaviše, u hrvatskom iseljeništvu, Padre Oltra je bio sa fra. Branka Marićem kada je Poglavnik umro 28 prosinca 1959. Ako se danas o tome piše, i trebalo bi se pisati, to nije da se nekoga za nešto prozivilje, nego jednostavno zato da se sve zna. Zato, pisati hrvatsku političku iseljeničku povijest a ne spominjati i ne spomenuti Padre Oltra, neće biti pošteno, niti će to pisanje te hrvatske iseljeničke povijesti biti vjerodostojno. Knjiga ili knjige PISMA MAKSA LUBURICA će toga mnogo otkriti. Mo, Otporaš)

PADRE MIGUEL OLTRA HERNANDEZ

(1911-1982)

Padre Miguel Oltru sam upoznao u ljetu godine 1963, kada sam puna dva mjeseca proveo u kuci generala Vjekoslava Luburica u gradicu Carcaixent (Valencia). Bas preko carcagentske ulice, Calle Santa Ana, u kojoj je bila i generalova iznamljena kuca, smjestena je franjevska srednja skola, Colegio Franciscano San Antonio. U to vrijeme Padre M. Oltra bio je ravnatelj te skole.

General Luburic, Padre Oltra i ja toga ljeta smo posjecivali mnoga obliznja mjesta i cesto smo vodili

razgovore ugodne ne samo o španjolskim nego i o hrvatskim problemima. Zbog generalova prijateljstva

s Padre Oltrom, za vrijeme tih mojih ljetnih ferija oko osam noci sam boravio u kuci Henrique-a, brata Padre M. Oltre. U svrhu ljetnoga odmora, danju sam bio na plazama male sredozemne luke, Denia (Alicante), u svrhu ljetnoga odmora. Uvecer na spavanje sam se vraćao u kucu Henrique-a Oltre. Nakon toga, ostatak svojih ljetnih ferija sam proveo kod hrvatskog div-junaka generala Luburica te s njime se, kako već istakoh, i s Padre M. Oltrom često družio.

Postovani O. Oltra bio je tipican španjolski Valencijanac jer je rodom iz maloga mjesta Benifallo deValdigna, blizu Valencije. Punih 56 godina pripadao je franjevačkoj Provinciji sa sredistem u Valenciji. Buduci da je on intelektualno bio vrlo nadaren, Provincija ga je već kao mlada svećenika poslala na više teoloske studije u Muensteru, Njemačka. Tu je iz teologije doktorirao i u njemačkom jeziku se usavršio.

Iako je godinama pastoralno djelovao u mjestima Benisa, Onteniente, Concenterina i Carcaixent, velik dio svoga plodnoga života je proveo u povijesnom samostanu Francisco El Grande u Madridu. Ovdje je uživao veliki ugled ne samo među španjolskim misliocima nego također i političkim i vojnim uglednicama, uključivši i samoga Generala Francisca Franca.

Padre M. Oltra bio je urednik ugledne teoloske revije "Verdad y Vida - Istina i Zivot", za koju je napisao dug niz duboko-misaonih članaka. On je također osnivač Španjolskog svećeničkog bratstva (Hermandad Sacerdotal Espanola) i Sveučilišnog bratstva (Hermandad Universitaria). Zbog ovako plodnoga rada i visokog ugleda, Braca njegove Provincije jednom su ga na šest godina izabrali za Generalnog definitora njegove redovničke Provincije. Jednom mu povjerise čak i 6-godisnju dužnost Ravnatelja Franjevačke srednje škole u Carcaixent-u, što već gore istakoh.

U domoljubnome radu za svoju uvijek voljenu Španjolsku pedesetih godina prošloga stoljeca najviše se je proslavio svojim radom za oslobodjenje španjolskih ratnih zarobljenika pripadnika Plave Divizije (Division Azul) koje je u zarobljenstvu držala Sovjetska Rusija. Bas u to vrijeme Padre M. Oltra nasao je utociste i za hrvatskog generala-prognanika generala Luburica. Ovaj hrvatski div-junak bio je od Padre M. Oltre zaštićen u franjevačkom samostanu Santo Espiritu. Tu se je krio pod imenom Vicente Perez Garcia.

Ovo ime, dano mu od Padre M. Oltre, general je zadržao sve do svoje tragicne smrti u Carcaixentu godine 1969. U tome gradicu, na domak franjevačkom samostanu, on se je osjećao sigurnim u svojem ZAISTA ZAPANJUJUCEM djelovanju za bolju budućnost hrvatskog naroda. Međutim, jugoslavenska UDBA i Ilija Stanić, jedan od njezinih najučinkovitijih agenata, nadjose načina da ubiju hrvatskog generala i da duboko rane najdražega mu prijatelja Padre M. Oltru. Te duboke rane doprinijele su da je Padre Miguel Oltra 31. kolovoza 1982. umro relativno mlad, nakon 54 godine redovništva i 47 godina svećenstva.

Na mojemu vjencanju s Amelijom "Chelo" Mir u Carcaixentu, 26. prosinca 1963. propovijednik je bio dragi nam prijatelj Padre M. Oltra. On je svojim uplivom u Madridu utjecao da je moja životna odabranica mogla ući u SAD samo 16 dana nakon nasega vjencanja! Iz zahvalnosti prema tako pleminitome prijatelju Padre M. Oltri, dugo smo podržavali pismenu vezu s njime. U ljetu godine 1971.

čak smo ga i u goste pozvali. On je u nasoj kuci boravio oko osam dana a ja sam mu u obližnjoj crkvi dnevno ministrant bio. U to vrijeme odveli smo ga na Niagarine slapove i u kanadski velegrad Toronto. U ovome gradu te također i u Clevelandu, pred članstvom Hrvatskog narodnog otpora Padre Oltra je održao zapazena predavanja o životu i smrti generala Luburica. Neka im je obojici

vjecna slava!

J. Ivan Prcela

27-09-2013 23:50 [#24](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OSVJETLJIVANJE LIKA DI-JUNAKA GENERALA LUBURIĆA

(Prof. Ivan Prcela i Mirko Bilić iz Njemačke su išli u Španjolsku koncem 2010 godine u potražnju informacija koje se još uvijek kriju u Španjolskoj. Osobito u pogledu informacija o ubojici Iliji Staniću. Uspijeli su pronaći Ilije Stanića nekadašnju "zaručnicu", Consuelo "Chelo" Salom, koja im je rekla "da neće usta otvoriti u pitanju Luburića i Stanića. Ovaj izvješta prof. Prcele je jako važan za one koji se budu bavili iztraživanjem ISTINE: ZAŠTO JE ILIJA STANIĆ UBIO HRVATSKOG GENERALA?Otporaš)

Postovani Hrvatski brate!

Rijec "PETDESETA" je korijenski točna, ali u danšnjem pravopisu tamo u Hrvatskoj prihvatljivije je pisati "pedeseta." Nisam ja hrvatski jezikoslovac, ali jesam veliki stovatelj generala-viteza Vjekoslava Luburica. ON JE NAJINTILIGENTNIJI I NAJOCRNJENIJI USTASA. 6. ozujka 2013. godine bilo bi mu ravnih 100 godina. Je li to moguće da je "Slobodna Dalmacija" bas za tu vaznu obljetnicu objavila moj članak o Slučaju Luburic-Stanić? Imat ce SD priliku da u doglednoj buducnosti pise i o vrhunskoj knjizi o svih 56 godina njegova plodnoga zivota.

Ivan Prcela.

HABEMUS PAPAM FRANCISCUM JESUITAM!

J. Ivan Prcela

- Hide quoted text -

---- "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com wrote:

Poštovani gosp. Prcela,

Naletih na ovo na stranicama Slobodne Dalmacije. Vrlo mi se sviđjelo kako ste lijepo i temeljito opisali slučaj Luburić-Stanić. Tu i tamo kadkada pročitam što vi pišete i što drugi pišu o vama.

Pročitao sam nedavno da ste pisali povodom PEDESETE OBLJETNICE MOJEG...Koliko se ja razumim u naš jezik, ne kaže se PEDESETE, nego PETDESETE, što dolazi od PET plus DESET, gdje se sljubljuju samoglasnici "T" i "D" u jedan samoglasnik.

Molio bih vas da mi vi kao stručnjak za jezik ovo objasnite.

Pozdrav iz naše Domaje.

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novo...3/Default.aspx>

Thank you,
Slobodna Dalmacija

Sat, Mar 16, 2013 at 1:39 PM

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURIĆA

Piše J. Ivan Prcela

Više od četiri desetljeća muči me pitanje, zašto je Ilija Stanić trovao i konačno željeznom šipkom u zatiljak ubio 56-godišnjega generala-viteza Vjekoslava Luburića. Ove godine, PEDESETE obljetnice mojega sustavnog osvjetljivanja Bleiburške Tragedije, poduzeo sam dva putovanja u velegrad Valenciju i u gradić Carcaixent, u čijemu groblju počivaju smrtni ostaci hrvatskog div-junaka i nezaboravnoga mi kuma na vjenčanju ima skoro 47 godina.

U mjesecu srpnju generalov grob skupa sa mnom posjetio je i moj vjerni prijatelj Mirko. (Mirko Bilić iz Njemačke, mo) Mirko je doletio iz Njemacke a ja iz dalekoga Clevelanda. Obojica smo tada stupili u kontakt sa svih četvero djece generala Luburića. On je iza sebe ostavio dva uciviljena sina i dvije prežalosne kćerke. Kćerku Drinu (rođena 1956., mo) smo posjetili u staračkom domu u gradiću Carlet, gdje ona uslijed davnog pada muke muči u kolicima, iako je tek stupila u ranije pedesete godine. S generalovim sinom Vjekoslavom (rođen 1957., mo) otišli smo u posjete grobu njegova ljubljena oca. Tu smo se za vječni pokoj generalove duše pomolili i onda se fotografirali.

Posjet najmladjoj Mirici, (rođena 1958., mo) iako ona živi vrlo blizu mojega šurjaka Filiberta Mir, ostvario se nije jer ona to nije htjela. Najstarijega generalova sina liječnika Domagoja (*rođen 23 listopada 1955, mo, Otporaš.*) nazvao sam u Barceloni i protumačio mu namjere mojega naziva. On je moja plemenita izlaganja najprije sašlusao i onda mi tako grubo odbrusio da sam u kući svoga šurjaka GORKO PLAKAO. Rekao mi je, da on na svoga oca ima samo loše uspomene. Na to sam mu odgovorio, da ja na njegova oca imam SAMO DOBRE USPOMENE i da svojim perom želim osvjetliti lik njegova preocrnjenoga oca i proslavljenog hrvatskog junaka.

Mirko i ja smo u radnji "Optica Tomas" u Carcaixentu pokušali posjetiti čak i Consuelo "Chelo" Salom, bivšu zaručnicu lašca i ubojice Ilije Stanića. Ovo nam nije uspjelo jer ona je bila u Valenciji. Ostavili smo joj telefonski broj mojega šurjaka u Valenciji, da me ona kod njega nazove. Nazvala me nije, ali ja sam njoj ipak iz Clevelanda s puno poštivanja napisao jedno pismo i najavio da ćemo moj prijatelj i ja u studenom opet doći u Carcaixent. Nakon punih 40 godina želim je opet vidjeti i prijateljski pozdraviti. Bivša Stanićeva "ljubav" mojoj je šogorici Carmen Mir, jer se cijeli život dobro poznaju, saopćila da je od mene primila vrlo toplo i uljudno pismo, ali da ona, iako me duboko poštuje, usta ni otvoriti neće o slučaju "Luburić-Stanic."

Na koncu prvoga tjedna ovogodišnjeg mjeseca studenoga, ja sam se opet pojavio u "Optica Tomas" u Carcaixentu da 62-godišnjju, sada suprugu, majku i baku, koja čak od raka na grudima trpi, iskreno pozdravim. Odmah sam joj rekao, da ju molitve moje prate i zato se ona sada bolje osjeća. Ovoga puta ona, još uvijek otmjena i lijepa, mene je prepoznala i sa mnom razgovor započela, naglasivši da o predmetu, zbog kojega sam opet u Carcaixentu, ona ne želi NI USTA OTVORITI. Ja sam joj odgovorio, da ja njezin stav potpuno razumijem i poštujem, ali moj stav je skroz drukčiji - JA NE MOGU NITI ŽELIM ŠUTJETI O SVOJEMU POGUBLJENOM KUMU JER JE ON U NEDAVNO IZIŠLOJ JEDNOJ KNJIZI I NA VALENCIJANSKOM I NA ŠAPANJOLSKOM PREVEĆ NEGATIVNO OPISAN.

Bivšoj djevojci Ilije Stanića, kako je ona u jednom nazivu mojoj šogorici Carmen Mir rekla, moj posjet se neobično svidio jer je bio pun poštivanja njezine osobe i njezine šutnje. Ona ipak nije šutjela o mojoj pojavi za koju je, kada sam ju kao 88-godisnji Hrvat pozdravio, uskliknula: QUE FUERTE! To znaci: "Kako ste snažan!"

Otmjenoj dami, Consuelo Salom, naslov knjige i ime Francesca Bayarrija ni spomenuo nisam, ali u susretu s njome mislio sam na njega i na njegovu knjigu CITA EN SARAJEVO. Bayarri, premda mu je knjiga vrlo negativna o generalu Luburiću, pokazao se je vrlo susretljiv prema mojemu prijatelju Mirku i prema meni u našoj misiji osvjetljivanja lika Maksa Luburića. On nas je uputio na

Jose Luis Ramosa, koji posjeduje DESET velikih kutija korespondencije i drugih papira neumornoga hrvatskog generala. Taj ugledni španjolski novinar i ČOVJEK DOBRE VOLJE na vrijeme nas je upozorio, da J. L. Ramos misli da u tim kutijama ima dragocjeno zlato i tim dokumentima se želi obogatiti! On nam je svjetovao BUDNI OPREZ!

U petak, 12. studenoga, J. L. Ramos je u pratnji samoga Bayarrija u stan mojega šurjaka Filiberta donio ČETIRI kutije tih "dokumenata." Mirko ih je skoro puna ČETIRI sata prebirao a taj ugledni novinar se s Filibertom, s Jose Luisom i sa mnom strpljivo i nevezano razgovarao. Na koncu toga sastanka, Mirko je J. L. Ramosu rekao da su ti "dokumenti" od vrlo male vrijednosti pa je tako završio naš prvi sastanak s posjednikom "dokumenata" i s novinarom Bayarrijem. Mi smo ipak s gosp. Ramosom ugovorili još jedan sastanak za sutrašnji dan, za subotu ujutro 13. studenoga. S Bayarrijem smo takodjer ugovorili sastanak o sadržaju njegove knjige za petak 19. studenoga od 16 do 20 sati. Mirku je žao bilo, što toga dana neće moći nazočan biti jer 17. studenoga leti za Njemačku. Žao mu je bilo i zbog toga, što je on u Njemačku sa sobom na dar odnio Video-disk o "Operaciji Kobra" Ilije Stanića. ZAUZIMANJEM novinara F. Bayarrija sam producent nam je na poklon dao taj važan dokumentarac.

U srijedu 17. studenoga Mirko je odletio za Muenchen, ali ostavio je DESETAK pitanja za ugovoreni PREVAŽAN sastanak s Bayarrijem. Ostavio nam je i jedan primjerak "Obrane" od jeseni 1971. godine, u kojoj je bila fotografija vjenčanja Eduarda Martineza Ramosa i njegove životne odabranice Clotilde. Njih dvoje U VJENCANOME RUHU iskazuju počast generalu Luburiću i njegovom grobu! Mirko je mojemu šurjaku Filibertu, 72-godišnjemu umirovljenome profesoru, izrazio želju da svakako pronadje Eduarda Martineza, jer je on kao sin Leonore Ramos Serrano, generalove kućanice i uzgojiteljice njegove djece, KLJUČNA osoba za upoznavanje umorenoga hrvatskog div-junaka. Još prije Mirkina odlaska, Filiberto je preko telefonske knjige u Valenciji pronasao dva E. Martineza. Prvi je bio "Ernesto" a drugi od nas traženi Eduardo Martinez Ramos. SVA SRETNA, na telefonu se javila Eduardova supruga Clotilde. Još sretniji i veseliji bio je Filiberto. Kao mladi dečko on je od veselja skakao! Vidio je jasno, da Mirka i mene prati Božja ruka u našoj misiji osvjetljivanja velikoga lika generala Luburića. Svijesni smo bili, da je naša misija VRLO TEŠKA. Upravo zato, Mirko i ja išli smo na dnevnu svetu Misu u obližnjoj crkvi simpatičnog Sveca naših dana Sv. Jose Maria Escriba, osnivača svijetom poznate Kongregacije "Opus Dei."

Eduardo je sa svojom majkom Leonorom u kući generala Luburića živio od 1963. do 1971. godine i neko je vrijeme bio radnik Drinapresa. Kao takav on je za osvjetljivanje života generala Luburića MNOGO KLJUČNIJA osoba nego je to Ilija Stanić koji je u generalovoj kući živio samo GODINU I POL DANA. (Ilija Stanić je živio kod generala od ožujka 1967 pa do ubojstva generala 20 travnja 1969., osim neka dva mjeseca, listopad i studeni 1968., kada ga je general izbacio iz kuće, zbog kućnih i poslovnih neugodnosti i neslaganja. Mo,Otporaš) i Salvador Alminana, prijatelj mojega nećaka Javiera Gomis Mir-a, dulje je poznao generala Luburića nego veliki lažac, glumac-"zaljubljenik i domoljub" Judina kova Ilija Stanić. i sam Filiberto Mir, "bivši" svećenik-franjevac i mnogi drugi franjevci mogli su mnogo doprinijeti potpunijem sadržaju Bayarrijeve knjige jer su od srednjih 50-tih godina prošloga vijeka i nadalje poznavali generala pod imenom "Vicente Perez Garcia" dok se je on u njihovom novicijatu Santo Espiritu sakrivao. i ja kao bivši franjevac VJEČNIH ZAVJETA, položenih 1946. u Rimu na ruke slavnoga fra Dominika Mandića, DEVET godina sam bio jedan od TROJICE VELIKIH generala Luburića. Nažalost, Bayarri nas KLJUČNE osobe uopće nije kontaktirao. Medjutim, lažnim pričama Ilije Stanića i njegovih naredbodavaca u velikosrpskome Beogradu toliko je pažnju posvetio da njegova knjiga na SVAKOJ STRANICI obiluje lažima kurve Jugoslavije. Sve na štetu Države Hrvatske, ukjučivši i onu pod vodstvom dr. F. Tudjmana! Bayarri je u rukama držao moj primjerak svoje knjige i vlastitim je očima vidio, da sam nju tako rekuć na svakoj stranici ispunio mnogim komentarima i pitanjima.

Bayarri je iz pričanja Ilije Stanića, predradnika Pepe Segui-a i nekih hrvatskih "revolucionaraca," koje je u svoje vrijeme general bio istjerao iz svoje kuće, generala Luburića prikazao ne samo kao NAJOKRUTNIJEGA čovjeka 20. vijeka nego čak i kao pijanca i nemilosrdna poslodavca. Zato sam ja još prije Mirkina dolaska u Valenciju, u Carcaixentu vodio razgovore sa Salvadorem Alminanom. Onda, kada je Mirko u Muenchen odletio, Filiberto Mir i ja dva dana kasnije dugi razgovor smo vodili s Eduardom Martinezom i s njegovom suprugom. Filiberto je glavne točke razgovora ukratko zabilježio a ja sam ih onda sve spojio i tako ih na španjolskom vjerno opisao, da je moj šurjak skupa sa mnom to vlastoručno potpisao, da se tim Dokumentom mogu služiti Bayarri i svi drugi koji budu pisali o plodonosnome životu generala-viteza V. Maksa Luburića. Razgovori sa Salvadorem Alminanom i Eduardom Martinezom daleko su vrijedniji nego svih 25 stranica UNAPRIJED FABRICIRANE autobiografije Ilije Stanića u Bayarrijevoj knjizi!

U subotu 13. studenoga, dok je Mirko još bio u Valenciji, Jose Luis Ramos donio je još ŠEST velikih kutija "dokumenata". Od 8 sve do 12 sati ujutro Mirko je u kući mojega šurjaka te "dokumente" pregledavao. Onda je posjedniku vrlo jasno rekao, da on i tih ŠEST kutija smatra nevrijednima ikakve svote novaca! Filiberto Mir je u ovoj situaciji posredovao i preporučio da gospodinu Ramosu ipak platimo 50 Eura za benzin i za ukupnih OSAM sati koje je on u toj stvari strpljivo žrtvovao. Moj prijatelj i suradnik Mirko tu svotu je dao Jose Luisu Ramosu. J. L Ramos je, dakle, otišao a da se obogatio nije tom korespondencijom i papirima generala Luburića koji su ionako plod mnogih, mnogih žrtava mojih i drugih generalovih sljedbenika širom svijeta.

U petak, 19. studenoga, u ČETIRI i POL SATA poslije podne, Filiberto Mir i ja dočekali smo Francesca Bayarrija opet u istoj kući. Čim je gosp. Bayarri stupio u Filibertov stan, on je odmah na ulazu vidio pravu izložbu hrvatskih knjiga: Moje životno djelo o Bleiburškoj tragediji u PET različitih izdanja, moju knjižicu na engleskom o Nadbiskupu Alojziju Stepincu, NASTANAK JASENOVAČKOG MITA od dr. J. Jurčevića, OGOLJELU LAŽ LOGORA JASENOVAC od prof. V. Mrkocija i dr. V. Horvata, D. I., tek objavljenju knjigu o NDH od Ilije Barbarića, OTOK SV. GRGUR HRVATSKI "GULAG" od Željka Kuzatka i snop članaka iz "Hrvatskog Lista" i dosta drugih dokumenata. Usred te izložbe bila je slika nasega Sveca Kardinala-mučenika Stepinca još iz njegovih mučenickih dana u Lepoglavi; tu je bila i slika od dana vjenčanja Filibertove sestre sa mnom (26. prosinca 1963.) gdje je uz njihovu majku moja životna odabranica i ja odmah do nje. Medju tim slikama, bila je i slika msgra. Franje Komarice, hrvatskog biskupa i živućega mučenika u Banja Luci! Sve skupa je jasno govorilo o VELIKOJ OZBILJNOSTI Bayarrijeva i mojega sastanka.

Naš sastanak je trajao TRI i POL SATA! Razgovor je otvoren bio pitanjima mojega prijatelja Mirka kojih je bilo svega DESET. Sva pitanja Mirkina pred Bayarrijem sam doslovno pročitao i ovome uglednome novinaru čak i na čitanje ostavio. Na temelju citata mnogih stranica Bayarrijeve knjige ja sam ga u punome smislu riječi "bombardirao" sa OSAMDESETIPET pitanja o NDH, koju on nazivlje nacističkom; o generalu Luburiću, kojega on nazivlje nacističkim i vulgarnim generalom; o ratovima koje su u 20. stoljeću nama Velikosrbi nametnuli a koje on nazivlje "gradjanskim ratovima;" o PRENAPUHANOM broju žrtava ustaškog Jasenovca i o potpuno preskočenom broju MIRNODOBNOG srbo-komunističkog Jasenovca; o upotrebi samo jednoga hrvatskog izvora, dr. F. Tudjmana, kojega on (Bayarri) obtužuje revizijom povijesti! Ukratko i sažeto sam mu naglasio da ovakva lažna pisanja o momemu naraštaju, koji je svoje živote uzidao u temelje UVIJEK VJEČNE Hrvatske, mene su pred pune 53 godine gurnule u hrvatski javni rad organiziranjem i perom. Jesam 88-godišnjak, ali JOŠ SAM UVIJEK SPREMAN da s puno ljubavi i žara sve do posljednjega svoga daha branim svetu i uzvišenu borbu svih hrvatskih boraca, poglavito NEUSTRASIVIH ustaša, od kojih je NAJNEUŠTRASIVIJI bio general Vjekoslav Luburić. On je superstaljinmistički U SVOJEMU POLJEDNJEM ROVU, 20. travnja 1969. ubijen u pitome i mirnome gradicu Carcaixent (Valencia). General Vjekoslav Maks Luburić morao je pogubljen biti SAMO DA SE KREPAVANJE KURVE JUGOSLAVIJE JOŠ 20 GODINA PRODUŽI!

Francesc Bayarri je mene svoga novoga prijatelja strpljivo saslušao i od slušanja mojih DUBOKO POŽIVLJENIH argumenata izmoren ostao. Unatoč svemu tome, priznao je samo jednu pogrešku, naime, da je NDH trajala samo DVIJE godin! Uvjerio sam ga, da je ona trajala od Desetoga travnja 1941. do 8. svibnja 1945, što se može vidjeti i iz besmrtnoga govora Nadbiskupa Alojzija Stepinca od 11. listopada 1946. godine. Spomenuvši Bl. Alojzija Stepinca, najvećega hrvatskog Domoljuba svih vremena, pred Bayarrijem sam naglasio, da je naš Svetac Alojzije Stepinac najbolji barometar onih apokaliptičkih godina NDH. Takav je bio i njegov tajnik svete uspomene Msgr. Stjepan Lacković, koji je na Danu Kardinala Stepinca u Clevelandu 1959. godine za buduće hrvatske naraštaje naglasio, da će "hrvatski ustaše, ako njih prosudjujemo u svjetlu svih zbivanja iz onih apokaliptičkih godina, iz Drugoga svjetskoga rata izići KAO NAJČISTIJA VOJSKA!" Uz ove riječi citirao sam i vjerovanje jednog mladog ustaše iz Kozice, koji je nama franjevačkim klericima u Sinju na našim šetnjama znao reći, da je USTAŠKA BORBA NIŠTA DRUGO NEGO BORBA ZA KRST ČASNI i SLOBODU ZLATNU. Istoga uvjerenja je bio, pred Bayarrijem sam istaknuo, i moj ispovjednik, duhovni vodja i profesor dr. fra Jerko Šetka. Kad su naši klerici u Makarskoj, Sinju i na Visovcu skidali svoj franjevački habit i stupali u ustaške posatrojbe, on je nama koji smo još bili vjerni svojim franjevačkim zavjetima znao reći: "Na naše klerike koji stupaju u ustaške redove moramo gledati kao na članove Marijine kongregacije!" Slične misli nalazimo i u pismu Nadbiskupa Stepinca, koje je on u srpnju 1945. uputio dr. Vladimiru Bakariću U OBRANU TISUĆA HRVATSKIH ČASNIKA i STOTINA TISUĆA HRVATSKIH VOJNIKA jer oni su tada, kako moj prijatelj Bayarri može dobro vidjeti iz poklonjene mu knjige OPERATION SLAUGGHTYERHOUSE, bili masovno likvidirani diljem Titove Jugoslavije.

Najviše sam svoj glas digao protiv Bayarrijevih tvrdnji, da je general Luburić masovno ubijao djecu i muslimane i da je glavni cilj Radno-popravnog logora Jasenovac bio ISTRIBLJENJE Srba, Židova i Cigana. Prema mojim proživljavanjima Drugoga svjetskoga rata i prema mojim istraživanjima istoga EX PROFESSO, ja svojim životom i plodnim perom svjedočim, da se je u paklu onih ratnih godina išlo za potpunim uništenjem hrvatskog naroda sa strane srpskih četnika, Titovih jugopartizana i sa strane Mussolinijevih fašista. LOGOR JASENOVAC i mnogobrojni drugi pothvati Hrvatskih oružanih snaga isključivo su imali SAMO-OBRANBENU značajku! O ovome sam dosta puta razgovarao s generalom Luburićem. On mi je govorio i često, često pisao NE o mržnji ni na Srbe, ni na Židove, ni na Cigane ni na hrvatske partizane nego samo o mržnji na kurvu Jugoslaviju te i o mržnji na Hitlerov nacizam i Mussolinijev fašizam. Borba protiv kurve Jugoslavije i obnova starodrevne Države Hrvatske bio mu je životni put od njegove pete godine, kad su mu srpski zandari oca ubili, sve do posljednjega daha, kad ga je Ilija Stanić "kao jedan on najučinkovitijih UDBINIH agenata" u njegovoj vlastitoj kuhinji željeznom šipkom u zatiljak na smrt pretukao i za taj zločin od Hrvatroždera Tita i njegove kurve Jugoslavije obilato nagradjen bio.

Samo nekoliko od mojih OSAMDESETIPET pitanja, što je bilo za očekivati, uspio sam usmeno pred Bayarrija iznijeti. Upravo zato, ja sam ih na PETNAESTAK stranica za njega napisao. Moj šurjak Filiberto, koji je svaku moju želju za što bolji opis slučaja "Luburić-Stanić" u tančine ispunio, ta pitanja i komentare o Bayarrijevoj knjizi za njega je umnožio i na razmišljanje mu ih u ruke predao. Sada se je nadati, da će Francesco Bayarri kao naš prijatelj, čovjek dobre volje i profesionalni novinar slavnoga Sveučilišta u Valenciji novo izdanje svoje SENZACIONALNE knjige konačno tako preurediti da mu dužno priznanje oda NE velikosrpski Beograd nego hrvatski Zagreb. U ovu svrhu dao sam mu dugu listu PLODNIH hrvatskih pisaca, počevši s dragim mi prijateljeima dr. Zvonkom Šeparovićem, dr. Ivanom Čizmićem i završivši s Ilijom Barbaricem i Darkom Šagrakom, piscima značajnih najnovijih knjiga o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. U obrani VJEČNE Hrvatske poslije rata od Hrvatroždera J. B. Tita pouobijano je NEKOLIKO STOTINA TISUĆA Hrvata i Hrvatica. Eto, i ti su zločini, dovaženjem Titovih žrtava u blizinu Jasenovca, natovareni na široka pleća hrvatskog div-junaka generala Luburića!

Hrvatski rode moj, probudi se i poput mojega POKLANOGA naraštaja, uhvati se u koštac ustrajnom

molitvom, požrtvovanim životom, plodonosnim perom i oružjem, ako nužda bude, sa zakletim neprijateljima drage nam Hrvatske! Da u ovoj borbi uspjeh postignemo, žarko se molimo našem Svecu Kardinalu-mučeniku Stepincu i mnogim legijama naših velikih mučenika! Nada sve, zazivajmo Krista Kralja, Mariju Vjernu Odvjetnicu Hrvatske i Sv. Josipa, Zaštitnika domovine naše! U njihovo ime, sve svoje čitatelje od srca pozdravljam i opet Vam obećanje dajem, da ću do smrti vjeran ostati svome POKLANOM naraštaju. Tako mi Bog pomogao!

Cleveland, Ohio
27. studenoga 2010

28-09-2013 00:46 [#25](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

SMRT USTAŠICE NADE ŠAKIĆ

Annie Boban
<froate@hotmail.com Tue, Jul 17, 2012 at 7:24 AM
To: trup1959@gmail.com, Mirko BILIĆ

Dragi moj Mirko,

Samo da ti se javim i kažem da smo svi fala dragome Bogu dobro i zdravo, kao što se nadam da je i kod tebe sve dobro i zdravo. naš Nedjeljko je u Domovini. Neki dan sam malo sa njima preko telefona prodivanio. On je kao u uvijek vrlo dobro i pozitivno misli.

Prilažem ti ovdje nešto što bi te moglo zanimati, a radi se o polu sestri našeg generala Drinjanina, Neda Šakić.

Iskreni pozdravi tebi i obitelji. Bog! Mile Boban.

IZBORNİK:

NASLOVNICA O MREŽOPISU
by: MLADEN SCHWARTZ

Upisi označeni ključnom rieči 'DINKO SAKIC'
SMRT USTAŠICE NADE ŠAKIĆ - IN MEMORIAM

Postavio Mladen Schwartz u četvrtak 2011

Skoro posve nezapaženo petoga je dana veljače ove, 2011 godine, u Zagrebu umrla, a 9. II, pred tek nekih stotinjak štovatelja (općila njezinu smrt nisu ni zabilježila), kremirana na Mirogoju Nada Šakić, supruga ustaškoga borca Dinka Šakića (1921 - 2008), koja se djevojačkim prezimenom zvala Tambić, a u argentinskom egzilu uzela je i kastiljansku inačicu imena Nada - Esperanza, već i zato što je to tamo običaj, a i jer lijepo ime Nada na španjolskom, na žalost, znači "ništa". Nada je bila

sve, samo ne ništa. Bila je uzorna supruga i majka troje uspjele djece, a nadasve dobra Hrvatica. Rođena je Nada u Livnu 1926, kao polusestra Vjekoslava Maksa Viteza Luburića. Naime, nakon smrti Maksova oca Ljubomira (kojega su srpski žandari poslije teškog batinjanja usred zime polili u podrumu hladnom vodom, valjda da se "osvijesti", pa ga je mali Vjekoslav našao smrznutoga, mrtvog), Maksova se majka preudala za Antu Tambića, Nadinog oca.

Godine 1998, pod snažnim židovskim pritiskom, na čelu s Wiesenthalovim šegrtom, zloglasnim Ephrajimom Zuroffom (jednim od stvarnih guvernera "Republike Hrvatske"), Tuđmanova je vlast pristala zatražiti od Argentine izručenje ustaškoga borca Dinka, s kojim se Tuđman prije toga u Argentini vrlo prijateljski bio susreo. Po zločinačkom neojugoslavenskom automatizmu zatraženo je i Nadino izručenje. Nakon prvotne zbunjenosti, zbog koje se moglo dogoditi kao u sadašnjem slučaju Purda (nije kriva, pa neka ju izruče u Srbiju, tadašnju "SR Jugoslaviju"), ipak su u Zagrebu shvatili da se Nadu mora spasiti od smrti ili torture u raljama juge, pa je iz kućnog pritvora, u koji je zbog boležljivosti bila stavljena u Buenos Airesu, upućena u Hrvatsku, gdje ju je sud nakon tromjesečne istrage, i vjerojatno teških "dilema", pustio na slobodu "u nedostatku dokaza". Doduše, županijski državni odvjetnik Radovan Šantek, odričući se podizanja optužnice i kaznenog progona Nade Šakić zbog "ratnih zločina", nije zaboravio odrecitirati čitavu rukovet najogavnijih antifašističkih bljuvotina, eda bi se barem donekle opravdao pred židovskim nalogodavcima. Nadi Šakić je o državnom trošku dodijeljen boravak u staračkom domu "sv. Maksimilijan Kolbe" pri zagrebačkoj crkvi sv. Antuna Padovanskoga na Sv. Duhu, gdje ju je Dinko više puta mjesečno mogao posjećivati, na divljačku galamu njihovih židovskih krvnika. Osim toga, Zuroff je na uobičajeno drski način napao i samo odricanje županijskog državnog odvjetnika od optužnice, iako je prije toga tvrdio kako ga ne zanima Nada, nego samo Dinko Šakić.

Nada Šakić sa suprugom Dinkom Šakićem Slika: Nada Šakić sa suprugom Dinkom Šakićem

Za razliku od Šakićima ipak ne posve nesklonog, ali pred židovima ulizičkog zagrebačkog režima, židovi i Srbi itekako su baratali "neoborivim dokazima" protiv Nade Šakić, koja je, kao 16-godišnja pripadnica ženske Ustaške mladeži, zahvaljujući utjecaju svojega polubrata Maksa, 1942 godine bila dodijeljena ženskom sabirno-radnom logoru u Staroj Gradiški. Biti u ono vrijeme na tom mjestu, to je za Zuroffove židove i nekakav "fond za istraživanje genocida" profesionalnog srpskog lažljivca Milana Bulajića, značilo već po sebi imati status "ratne zločinke". Izvučene su dakle iz jugo-naftalina sve najfantastičnije jugo-srbo-udbaške izmišljotine o tomu kako je Nada, uz svoju prijateljicu Maju Buždon, zapovjednicu logora, u Gradiški "patološki, zverski i krvožedno" (tako Srbin projicira na Hrvata svoju vlastitu praksu!) zlostavljala, mučila, bičevala, batinala zatočenice, te im prerezivala grkljane (veli neki srpski "svjedok", koji nam međutim ne objašnjava kako se uspio naći u - ženskom logoru), a malu srpsku djecu s Kozare oblačila u ustaške odore i učila ih da pjevaju ustaške pjesmice. Nakon toga bi ih tobože slala u smrt, Nijemcima, ili bi ih sama ubijala (još manju djecu zgrabila bi za noge i glavama im tresnula o zid). Zašto bi se dječurliji krojile po mjeri minijaturne odore da bi ih se odmah potom smaknulo, to nam ne odgovaraju Zuroff-Bulajić. A i kako bi, kada je poznato da su ustaške vlasti tu kozaračku srbčad dale na skrb časnim sestrama, koje su ih predano njegovale do konca rata, što su neki od njih poslije i izrijekom potvrdili. Svejedno je bata-Milan Bulajić "naučno utvrdio" da je samo u rečenu logoru tijekom tri godine "ubiveno" ne manje doli - 80 tisuća žena i djece!

Rekoh da su općila prešutila Nadinu smrt. S jednom iznimkom: neopartizanski jugoidni riječki "Novi list" izrabio je taj događaj eda bi se, u svojoj toliko već puta prokušanoj maniri, još jedanput stao izivljavati nad Ustaštvom i Hrvatskom Državom četrdesetih. Preko cijele stranice ruga se u broju od 10. veljače ubogo piskaralo Tihomir Ponoš mrtvoj Nadi Šakić, uzornoj ženi i Hrvatici: "Esperanza (sic!) se nije pokajala" (a za što bi se to trebala kajati?); "nema optužnice za Esperanzu (sic!)"; "vidjeli su kako kolje jednu logorašicu"; a o Dinku: "jedan od najviše rangiranih ratnih zločinaca iz II Svj. rata"; "na odru u ustaškoj uniformi" ("uniformi"! valjda je trebao biti u

partizanskoj!). i tako dalje, u stilu i jezikom udbe iz najboljih godina.

I na kraju ovoga pregleda najgnjusnijih optužbi i objeda, koje su već same po sebi dostatan dokaz da ovo gdje upravo živimo ne može biti Hrvatska, ne može biti doli podgrijana minijugoslavija, prikladno je i dostatno tek uskliknuti:

Neka je vječna slava i hvala uzornoj ustašici i Hrvatici Nadi Šakić!

Njezina i naša borba se nastavlja - Za Dom Spremni!

POSTAVLJENO U KATEGORIJU POLITIKA, POVIJEST

KLJUČNE RIEČI: DINKO SAKIC, NADA SAKIC, NDH, USTASE
NEMA OSVRTA

28-09-2013 05:24 [#26](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POGLAVNIKOV DOLAZAK U ŠPANJOLSKU 1957.

-

---- "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com wrote:

Poštovanom prijatelju prof. Ivanu Prceli se najprije ispričavam da sam zaboravio Vam čestitayi Božić i Novu Godinu. Ovim putem to činim i usput Vam prilažem što sam upravo malo prije pročitao na internetu.

Iskreni pozdravi iz naše lijepe Domaje!

Otporaš

PADRE MIGUEL OLTRA HERNANDEZ

(Napomena:

U ovim do sada iznešenim PISMA MAKSA LUBURIĆA bilo je mnogo puta spominjano ime o Patre Oltra. Oni koji su pratili i čitali ova pisma, mogli su nedavno pročitati, da je upravo Patre Oltra bio taj koji je sve omogućio Poglavniku Dru. Anti Paleliću da dođe 1957 god., poslije atentata na njega, iz Buenos Airesa u Španjolsku. Pošto je Patre Oltra bio upoznat više nego bilo koji drugi Hrvat o generalovim potezima, tajnama, pa čak i bankovski računi su bili povjereni Patru Oltra, smatrao sam potrebnim nazvati moga prijatelja gospodina profesora Ivana Precelu u Cleveland da mi nešto kaže o ovome uistinu vrijednome hrvatskome prijatelju Patre Miguel Oltra Hernandez. Profesor Ivan Prcela mi je poslao ovo što ovdje prilažem za sve Hrvate, jer, ruku na srce, neće se moći pošteno i pravedno hrvatska povijest napisati a ne spominjati Patre Oltra. Najiskrenije mislim da Patre Oltra zaslužuje biti dio ovih PISMA MAKSA LUBURIĆA. Otporaš.)

PADRE MIGUEL OLTRA HERNANDEZ

(1911-1982)

Padre Miguel Oltru sam upoznao u ljetu godine 1963, kada sam puna dva mjeseca proveo u kući generala Vjekoslava Luburića u gradiću Carcaixent (Valencia). Baš preko carcagentske ulice, Calle Santa Ana, u kojoj je bila i generalova iznajmljena kuća, smještena je franjevačka srednja škola, Colegio Franciscano San Antonio. U to vrijeme Padre M. Oltra bio je ravnatelj te škole.

General Luburić, Padre Oltra i ja toga ljeta smo posjećivali mnoga obližnja mjesta i često smo vodili razgovore ugodne ne samo o španjolskim nego i o hrvatskim problemima. Zbog generalova prijateljstva s Padre Oltrom, za vrijeme tih mojih ljetnih ferija oko osam noći sam boravio u kući Henrique-a, brata Padre M. Oltre. U svrhu ljetnoga odmora, danju sam bio na plažama male sredozemne luke, Denia (Alicante), u svrhu ljetnoga odmora. Uvečer na spavanje sam se vraćao u kuću Henrique-a Oltre. Nakon toga, ostatak svojih ljetnih ferija sam proveo kod hrvatskog divjunaka generala Luburića te s njime se, kako već istakoh, i s Padre M. Oltrom često družio.

Postovani O. Oltra bio je tipičan španjolski Valencijanac jer je rodom iz maloga mjesta Benifallo de Valdigna, blizu Valencije. Punih 56 godina pripadao je franjevačkoj Provinciji sa središtem u Valenciji. Budući da je on intelektualno bio vrlo nadaren, Provincija ga je već kao mlada svećenika poslala na više teološke studije u Muensteru, Njemačka. Tu je iz teologije doktorirao i u njemačkom jeziku se usavršio.

Iako je godinama pastoralno djelovao u mjestima Benisa, Onteniente, Concentaina i Carcaixent, velik dio svoga plodnoga života je proveo u povijesnom samostanu Francisco El Grande u Madridu. Ovdje je uživao veliki ugled ne samo među španjolskim misliocima nego takodjer i političkim i vojnim uglednicama, uključivši i samoga Generala Francisca Franca.

Padre M. Oltra bio je urednik ugledne teološke revije "Verdad y Vida - Istina i Život", za koju je napisao dug niz duboko-misaonih članaka. On je takodjer osnivač Španjolskog svećeničkog bratstva (Hermandad Sacerdotal Espanola) i Sveučilišnoga bratstva (Hermandad Universitaria). Zbog ovako plodnoga rada i visokog ugleda, Braća njegove Provincije jednom su ga na šest godina izabrali za Generalnog definitora njegove redovničke Provincije. Jednom mu povjeriše čak i 6-godišnju dužnost Ravnatelja Franjevačke srednje škole u Carcaixent-u, što već gore istakoh.

U domoljubnome radu za svoju uvijek voljenu Španjolsku pedesetih godina prošloga stoljeća najviše se je proslavio svojim radom za oslobodjenje španjolskih ratnih zarobljenika pripadnika Plave Divizije (Division Azul) koje je u zarobljeništvu držala Sovjetska Rusija. Baš u to vrijeme Padre M. Oltra našao je utočište i za hrvatskog generala-prognanika generala Luburića. Ovaj hrvatski divjunak bio je od Padre M. Oltre zaštićen u franjevačkom samostanu Santo Espiritu. Tu se je krio pod imenom Vicente Perez Garcia.

Ovo ime, dano mu od Padre M. Oltre, general je zadržao sve do svoje tragične smrti u Carcaixentu godine 1969. U tome gradiću, na domak franjevačkom samostanu, on se je osjećao sigurnim u svojem ZAISTA ZAPANJUJUĆEM djelovanju za bolju budućnost hrvatskog naroda. Međutim, jugoslavenska UDBA i Ilija Stanić, jedan od njezinih najučinkovitijih agenata, nadjoše načina da ubiju hrvatskog generala i da duboko rane najdražega mu prijatelja Padre M. Oltru. Te duboke rane doprinijele su da je Padre Miguel Oltra 31. kolovoza 1982. umro relativno mlad, nakon 54 godine redovništva i 47 godina svećenstva.

Na mojemu vjenčanju s Amelijom "Chelo" Mir u Carcaixentu, 26. prosinca 1963. propovijednik je bio dragi nam prijatelj Padre M. Oltra. On je svojim uplivom u Madridu utjecao da je moja životna odabranica mogla ući u SAD samo 16 dana nakon našega vjenčanja! Iz zahvalnosti prema tako pleminitome prijatelju Padre M. Oltri, dugo smo podržavali pismenu vezu s njime. U ljetu godine

1971. čak smo ga i u goste pozvali. On je u našoj kući boravio oko osam dana a ja sam mu u obližnjoj crkvi dnevno ministrant bio. U to vrijeme odveli smo ga na Niagarine slapove i u kanadski velegrad Toronto. U ovome gradu te takodjer i u Clevelandu, pred članstvom Hrvatskog Narodnog Otpora Padre Oltra je održao zapažena predavanja o životu i smrti generala Luburića. Neka im je obojici vječna slava!

J. Ivan Prcela

29-09-2013 03:56 #27

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

<http://ivana.josipovic.prkos.com/gn....5&kategorija=0>

29-09-2013 17:33 #28

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI V. MAČEKA

domobran.prkos.com

(Autor: Otporaš) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (32)

Šta je fašizam? Fašizam je koncepcija koja se bori protiv osjećaja i želja vlastitog naroda. USTAŠTVO se borilo za svoj vlastiti narod, te poradi toga nije imao ništa zajedničkoga sa fašizmom.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 23 1965 godine.

(NA ZNANJE - USTAŠA BR. 165 JE UDBIN FALCIFICAT - NIJE MOJ, OTPORAŠ)

(Ovdje, danas, nedjelja, dan sv. Mihovila 29 rujna 2013., želim nešto pojasniti. Netko se je prijavio na portal javno.com i otvorio stranicu USTAŠA br. 165 i tu nabacao koje kakovih Udbaških smicalica i laži protiv NDH i svega što je državotvorno hrvatski, kako bi čitatelji i komentatori mislili da sam ja to napisao, Otporaš. Odmah sa prosjedovao kod uredništva portala javno.com, što su oni provjerili i uvjerali se da to nije Otporaš pisao, te su skinili taj jedini i ogavni opis.)

Trebalo je nadljudskim naporima izdržati bez micanja na jednom mjestu, nekada do glave u vodi, ili mjestima punih komaraca, da bi imali jasnu sliku o kretanju oružničkih, graničarskih i vojničkih jedinica s jedne i druge strane, a onda provlačiti se između njih, prelaziti, vraćati se, dobivati vijesti i poštu, prihvaćati ljude i slati nove natrag u domovinu na zadatke. Mađjari su odvodili i zatvarali uhićene, plijenili materijal, a Srbi su ubijali, sudili i tako dalje. Naš je Edo Premec bio sudjen na 15 god. robije u Mađjarskoj, jer je vlast imala dokaza, da je isti predao našim željezničarima jednu paklenu mašinu. i da je odao ostale, što nije, svi bi bili sudjeni. i kraj toga smo se vježbali, učili, spremali, vršili danje i noćne vježbe.

I sada - izdaja među nama, svadje, intrige, sabotaže, bjegstva i sudjenja! Mi smo sa najpovjerljivijim ljudima već bili iznajmili jedno drugo imanje: BAZA PUSTU, s druge strane Kanjiže, i prije samog Marselja smjestili se u Velikoj Kanjiži, gdje smo nastojali urediti jednu mehaničku radionicu iz više razloga: radi akcija, koje smo mislili poduzeti, radi sveopće navale na Jankapustu. Tjerali su nas Mađjarski oružnici, srbijanski četnici, novinari okolnih i prema Mađjarskoj i nama neprijateljski raspoloženih država. i sada smo imali neprijatelja među nama: imali smo i srbijanske agente i komunističke konspirativce. Oni su među nas stigli kanalima HSS-a. Nastala je "čistka", a ta je dovela skoro do rasula. JANKAPUSTA NIJE BILA ONA, koju smo donijeli u svom idealizmu iz domovine. Podijelili smo se svi. Rekao bih svak sa svakim. Ali uglavnom podijelili smo se na USTAŠE, a zvali su nas "Frankovci" (*možda (da) danas ne bi bilo protuzakonito zvati državotvorne Hrvate "FRANKOVCI", moja opaska, Otporaš*) i na MAŠEKOVCI, koje smo mi posprdno zvali "ŠKRLAKI", valjda radi šešira (škrlaka), koje su nosili Zaštitari, ili valjda u Zagorju, odakle su nam uglavnom stigli - učenici Pavleka Miškine.

Mi USTAŠE htjeli smo pod svaku cijenu izdržati, boriti se, ginuti, i stići na Drinu i Markov Trg. Naš je nedvojbni i jedini vodja bio Poglavnik.

Oni DRUGI htjeli su tražiti od Beograda AMNESTIJU. Propovjedali su, da treba pobjeći sa Janka Puste, otići u Hrvatsku, u šume, i od tamo tražiti - amnestiju. To je bio - politički program grupe HSS - a na JANKA PUSTI i oni su ga vjerno sprovodili. Šef je bio oblasni zastupnik Petar Cvok, (*taj isti Petar Cvok, narednik jugoslavenske kraljevske vojske u Bjelovaru, je SEDMI TRAVNJA proglasio HRVATSKU DRŽAVU, prije nego su njemačke jedinice "umaršlrale" u Zagreb, prije nego je Slavko Kvaternik proglasio DESETI TRAVNJA NDH u ime Ustaškog Pokreta i Poglavnika dr. Ante Pavelića, moja opaska, Otporaš*) a izvršitelji braća Pasaričeki, Miček, Gređiček, Feliks, Štef Petrović, itd.

Najprije su odbili da drže stražu. Nisu išli na rad. Izgovarali su se, da su bolesni, umorni, stari, itd. Uništavali su stegu, rugali se iz nastojanja, vježba, načela, akcija i DRŽAVE. Oni neće državu. Oni hoće -- svoju REPUBLIKU.

Ta je REPUBLIKA bila rak rana JANKA PUSTE i da nije bilo MARSELJA, ta bi rak rana bila uništila ne samo samu Janka Pustu, nego i njen DUH. Taj duh su spasili Marseljci: Rajić, Pospišil, Kralj, a tom su duhu dali kasnije svoj konačni pečat generali Francetić, ("Janka Pusta je usavršila Juru, Jure je usavršio Janka Pustu", piše u svojim osvrtima na Francetića Maks Luburić, moja opaska, Otporaš) Moškov, Perčević, Balenović, Metzger i mnogo drugih manjih i većih, poznatijih ili nepoznatijih, ali uvijek slavnih zapovjednika kasnijih Hrvatskih Oružanih Snaga.

Oni DRUGI, tj. Republika, postali su dijelom plijen i žrtva komunista, jer se je REPUBLIKA JANKA PUSTE utopila u anarhiji, izdajstvu, krvi i sramu.

/Slijedi: REPUBLIKA i U NJOJ IZDAJNICI HRVATSKE/

xxx

(Ovi opisi generala DRINJANINA su popraćeni mnogim prikladnim slikama onoga vremena, koje ja nisam mogao prenijeti na ove stranice. Osobno poznam mnoge stvari iz Ustaških logora iz Italije a posebice sa Janka Puste. Mnoge te stvari sam čuo od drugih, pročitao što su drugi pisali o tim logorima, onako kako se je kome svidjalo. Rekao bih da je ovo prvi put da nešto čitam o Ustaškom logoru iz Janka Puste od jednog od prvih sudionika Janka Puste, od jednog sudionika koji ne prepisiva što su drugi rekli ili pisali. General DRINJANIN piše i opisuje onako kako je bilo, gdje je on bio i u čemu je sudjelovao, šta je sve vidio i proživio. Zato je jako važno ovo temeljito (pro)čitati, proštudirati i na temelju zdravog, logičnog a i ne logičnog, stvoriti osobni zaključak, SUD, te tek onda udarati kukom i motikom na one Hrvate koji su se nesebično borili da ostvare vlastitu Hrvatsku Državu poslije Pakta Convenkte - Nagodbe - od 1102 god., dakle punih 839 godina. Ovi zapisi generala Drinjanina se mogu smatrati mmirne duše kao MEMOARI MAKSA LUBURICA, mo, Otporaš.)

Nastavlja se.

Objavljeno: 19.05.2009. u 14:00h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1064

meterizanka 19.05.2009 16:56 h
Otporaš. Znaš li kada je završio Drugi svjetski rat?

sponzoras 19.05.2009 18:14 h
Meterizanka.. pusti čovjeka nek piše. On je naš dijasporaški Otporaš na tragu nekakvih istina... a takvih imamo doma koliko hoćeš, na svim stranama istine.
Ako mu je milo nek piše, meni ne smeta... a druga je stvar da li se slažem s njim i koliko je sve to objektivno.

Inače, ja sam mislio da se djeca obično prestanu igrati partizana i švaba, ustaša i četnika, kauboja i indijanaca tamo negdje oko 11, 12 godine života.
No u krivu sam.. neki se tek užive u kasnijoj životnoj dobi.

Otporaš 19.05.2009 20:11 h
meterizanka, po vašem komentaru reklo bi se da se vama žuri; a ja tek u mojim opisima negdje oko Marseilleskog atentata, dakle u 1934. godini. Vidim da pratite, to je dobar znak. Malo više strpljenja i doći ćemo i do drugog svjetskog rata kojeg Hrvati nikome nisu nametnuli, a kojeg su svi drugi nametnuli Hrvatima, u kojem, ratu, Hrvati su se opredijelili za dva zla: Hitlerov i Staljinov. Kada smo kod njih dvojice, preko pedest i više godina sam se interesirao dali je politika NDH bila ta da se je moralo službeno držati u službenim uredima obje slike usporedno, Hitlerova i Poglavnikova. Znam, i to sam vidio i iskusio, da se je morala uz Titovu sliku vidjeti i Staljinova. Ovo sam stavio razmišljanja radi.

east zagreb 20.05.2009 00:26 h
Sponzoraš bilo bi dobro da na to dječje igranje podsjetiš koji put i drugove Matrixa, Starog, Lokicu i ostale kada krenu sa epopejama o Titi, partizanima, NOB-u...
Ili jugokomunisti imaju ekskluzivno pravo na igranje do duboke starosti?

Bar u Hrvatskoj ne fali dvostrukih kriterija...

east zagreb 20.05.2009 00:30 h

Sponzoraš. Ne, ne smeta ti...

A je li objektivno, ne brini.

Za objektivnost se obrati drugovima sa portala.

sponzoras 20.05.2009 14:01 h

East...epopeja se piše upravo iznad ovih komentara...

Ak čovjeka veseli, nek piše, ne vidim u čemu je tu problem.

A da ima i zanimljivije literature u ovom cybetspaceu, ima!

Domobran 20.05.2009 19:04 h

Zašto se ne bi javili sa konkretnim pitanjima tako da mogu odgovoriti, umjesto negodovanja. Pa zar nije bilo dovoljno preko peseset godina slušati razne Mate Rajkoviće, Djordje Ličine i mnoge druge. Jutros je netko na ovom portalu stavio govor predsjednika Tudjmana i kaže da je on kompetentan govoriti o Titi, Jugoslaviji, jer je bio njegov, Titin, general. Ako je to tako, onda je general Luburić i te kako kompetentan govoriti o Ustaškom Pokretu, NDH i o svim onim stvarima u kojima je sudjelovao i za koje ga se okrivljuje.

30-09-2013 15:15 [#29](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM SMRTI V. MAČEKA

Otporaš.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (31)

Mi smo za hrvatsku revoluciju i u toj revoluciji ima mjesta svakome Hrvat, koji je voljan boriti se za Hrvatsku Državu, a ne za ovaj ili onaj politički program, kaže Gen. Drinjanin.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" BORANA " br. 23 1965 godine.

Republika na Janka Pusti.

Pripadnici Janka puste bili su jedna grupa revolucionaraca, koji su bili, makar u jednoj stranoj zemlji kao što je bila Madjarska, prosjek našeg čovjeka iz domovine. Bilo je katolika i muslimana, bilo je dalmatinaca, Hercegovaca, Slavonaca, Zagoraca, iz svih hrvatskih pokrajina, (ovdje treba spomenuti kako je VUS-ov novinar, Djodje Licina, pisao u svojim feljtonima sredinom osamdesetih godina, dakle nekih dvadesetak godina kasnije ovih opisa generala Drinjanina, kako je Pavelić regrutirao nepismene Ustaše upravo iz ovih gore spomenutih hrvatskih pokrajina. Dakle, Udba je čitala i pratila hrvatski emigrantski tisak, kojeg je komentirala kako je to inponiralo komunisticko/jugoslavenskoj partijskoj liniji protiv svakoga hrvatstva, mo. Otporaš); bilo je seljaka i gradjana, bilo je radnika i intelektualaca, pa je bilo i predstavnika skoro svih strujanja, koji su i u

Hrvatskoj dolazili do izražaja. Pa je logično, da smo imali svoje "frankovce" i svoje "haesesovce". Iako su izvanredne prilike dovele sve te ljude u ustaški logor Janka Pustu, ipak je to društvo, ta skupina ljudi imala u sebi sve normalne karakteristike.

Lako je ustanoviti iz hrvatskog tiska onoga doba, da je cijeli hrvatski narod, a sa njim i emigracija, i unutar iste skupina Janka Puste, smatrala dra. V. Mačeka vođjom hrvatskoga naroda. i sami ustaški tisak - "Ustaša", "Grič", "Hrvatski Domobran", "N.D.H", itd. - općenito je u svojim vijestima, uvodnicima i političkim komentarima govorio u tom duhu, nadodavajući uvijek, da je Poglavnik vođja U. H. R. O. t. j. USTAŠA, hrvatske revolucionarne organizacije. Tu je formu Janka Pusta prihvatila, i to je razdoblje osobno za mene, a vjerujem i za veliku većinu ustaških boraca, pa i čitavog hrvatskog naroda - bilo najsretnije doba. Tada smo imali apsolutni hrvatski mir medju nama, i velika većina nas je vjerovala, da će Maček i Pavelić razdjeliti uloge i skupno povesti borbu za oslobodjenje Hrvatske.

I ne sam to, nego smo vidili i konkretne forme. Krvatska je trebala biti Republika. Predsjednik Republike, naravna stvar, treba biti dr. V. Maček, a Poglavnik će zauzeti mjesto predsjednika vlade, kao stvaratelj onih vojno - revolucionarnih snaga, koje imaju zadatak najprije srušiti Jugoslaviju, a kasnije braniti Hrvatsku. Dapače, svi smo spominjali i one poznate stare hrvatske zapovjednike, kao što su bili ustaški krilnik Stevo Dujić, zatim u domovini pukovnik S. Kvaternik, te čitavi niz visokih hrvatskih časnika, kao onih u emigraciji: pukovnik Perčević, bojnič Balenović, satnik Metzger, bojnič Jesenski, satnik Lahovski i mnogi drugi. Svi smo vjerovali, da će nova Hrvatska s tim ljudima dobiti nove zapovjednike. Mi smo naime imali sasvim konkretne poglede na hrvatske probleme, i na način - kako smo htjeli doći do hrvatske države.

A onda, rekli bi, došla je nova vrsta politike, koja nam je zadala dosta jada, koja je skoro uništila i Janka Pustu, i koja je kasnije uništila i HRVATSKU DRŽAVU. *(Ovo što je ovdje rekao general Drinjanin dok je ovo pisao u rujnu mjesecu 1965. godine je jedna velika stvar o kojoj bi se trebale knjige napisati i razraditi ulogi HSS u stvaranju i obaranju HRVATSKE DRŽAVE 1941-1945., mo, Otporaš.)* Radi se o - stranačkoj politici, *(ove opise treba na glas pročitati (po)nekoliko puta kako bi se ovaj dugi uvod generala Drinjanina mogao shvatiti i razumijeti, moja opaska)* o stranačarstvu, o izživljavanju na bazi užih stranačkih programa, u slavljenju ljudi i programa stranke iznad i izvan one politike, kako smo ju mi tada zamišljali. Mi smo bili za HRVATSKU POLITIKU, NARODNU i NACIONALNU, DRŽAVOTVORNU, OSLOBODILAČKU. Za većinu nas bio je to veliki udarac. Ta i takova politika na stranačarskoj bazi dovela je do izdajstva, teških gubitaka, do krvi medju nama i skoro do rasula. Takova je politika omogućila dolazak i infiltraciju komunističkih agenata na Janka Pustu, a prouzročila i izdajstvo Štefa Petrovića, i bijeg i tragediju Andrije Gredičeka, i smrt istoga i drugih. Govorim o tim problemima, koji su do sada bili nepoznati, po prvi puta, ne zato, da otkrivam tajne nego da borci vidi kuda je sve odvela stranačka politika čak i prekaljene i poznate borce Jankapuste. Ujedno se jasno pokazuje na ono što se je kasnije događalo za vrijeme naše države, na kasnija izdajstva u redovima HOS-a (Hrvatsko Domobranstvo), kao i na suradnju jednog dijela HSS-a sa srbokomunistima.

Ne bih znao reći točne podatke. imena, dan i mjesta, odnosno gdje, kako i kada je počela izdaja. Ali sam doživio dan, možda jedan od najsretnijih u nekoliko decenija borbe za Hrvatsku, kada smo imali prve bjegunce, prva sudjenja radi izdaje, prve izdaje vlastite brance, prvu sabotažu medju nama, pokušaje ubijstva medju nama, i kako ne, - prvu krv medju nama. Život u jednom emigrantskom logoru, gdje su se spremali vojno- revolucionarni odredi i organizirale ilegalne i konspirativne akcije, imao je svoje zakone. Oni su neumoljivi, i ni mi nismo mogli biti izvan tih zakona. U blizini jugoslavenske granice dan i noć smo morali bditi nad golim životima. Jugoslavija je slala agente, špijune, teroriste. Četnici su tada čuvali granicu nad većim dijelom mađjarske-hrvatske granice. Najprije se pucalo, a onda vikalo: stoj! Mi smo bili djelatni. Ali je isto tako veliki neprijatelj bila i vlastita Mađjarska država. Ona nas je zapravo internirala na Jankapusti. Tu smo obradivali imanje.

Radili. Trebalo je jseti, plaćati kiruju, oblačiti se, financirati borbu (*a ne kako je u to doba tvrdila srpska propaganda, a kasnije, poslije rata, i komunističko jugoslavenska propaganda da ih je naoružavala Italija, tj. Mussolini, kako bi kasnije sve to sveli na suradnju sa fašizmom i povezanost NDH sa fašizmom. Ustaše su kupovali svoje oružje isto onako kako su borci i branitelji kupovali oružje u prošlom Domovinskom ratu, moja opaska, Otporaš*). A oružnici i agenti su nadzirali. Trebalo je izigrati njihov nadzor, da bi mogli vršiti ilegalne prelaze u Jugoslaviju, prebacivati ljude, oružje, itd.

xxx

(Na svu sreću da imamo koliko toliko izvornih informacije iz prve ruke iz onog mukotrpnog i borbenog razdoblja od sudionika skoro svih zbivanja Ustaške ilegale prije rata i ustaških odluka za vrijeme rata. Zato je potrebno ovo čitati i uspoređivati sa svim jugoslavenskim opisima, koji su samo produkcije produkcija, kopije kopija, nadodavanje nadodavanjima od onih "piskarala" poput Djordja Ličine, Mate Rajkovića i na tucete drugih, koji nikada blizu nisu bili niti ijednoj dogodovštini ustaških zbivanja. Ali to ih nije smetalo iskrivljivati činjenice.Mo.)

Nastavlja se.

03-10-2013 01:10 [#30](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GOVORI NAJLIPŠIN JEZIKON NA SVITU, kaže Maks Luburić

Član Delivuk: Dalje.com: (Milan Gabric)16.11.2011 14:18 h

Govori najlipšin jezikon na svitu,

Kat bi ja počea govoriti najlipšin jezikon na svitu, onda bi taj jezik bija moje matere Vićeke koja me je najprije naučila izgovarati riči na ikavici, najstarijem jeziku na svitu. Čak mi je i moj did Gabro priča da je naš Isus Krist kat je oda po zemlji govoriya rvacki, dakle ikavucu. Ne stidimo se i ne sramimo se materina jezika. Niko nam ga ne more ukrasti ni prisvojiti. Susjedi naši sa istočne strane su ga tili prisvojiti tako što su ga izmišali sa njijovin jezikon. Da se nismo bili odrekli naše prirodne ikavice, istočni susjedi nam ga ne bi bili prisvojili ni ukrali i napravili neki hibridni srpskorvacki jezik.

I. Govori hrvatski!

Bog ti je darovao divni jezik hrvatski, kako ga gotovo više na svijetu nema.

On je zvučan i bogat, tako da njime možeš izreći sve, što ti pamet kaže i srce osjeća.

Griješiš je protiv Boga i prirode, kad ne govoriš hrvatski, gdje god treba i kad ti se zgoda nadadne. Govori hrvatski u kući i u javnosti, jer samo po jeziku tvome znat će svijet, da si Hrvat. Ako kažeš, da si Hrvat, a ne govoriš svojim rođenim jezikom, onda naprosto lažeš. Ptica se pozna po perju, a čovjek po govoru. Nastoj, da govoriš hrvatski što ljepše i savršenije, kao da iz najbolje knjige čitaš.

Jer velika je sramota, kad kažeš, da si Hrvat i ne govoriš savršeno svojim materinjim jezikom. Nemoj upletati u svoj hrvatski govor riječi tuđinske (njemačke, talijanske ili turske), jer tim odaješ, da si rob tuđincu, ili da ne znaš svoga jezika.

Uči i cijeni takodjer strane jezike, ali govori njima samo u krajnjoj potrebi i kad si u tuđoj zemlji. U svojoj domovini, u Hrvatskoj, ne vrijedjaj majke svoje tuđim govorom. Najmanje pak da to činiš tuđincu za volju, koji dolazi s trbuhom za kruhom. Neka tuđinac nauči najprije hrvatski, ako želi da se zakloni u Hrvatskoj. Ako tuđinca susrećeš njegovim jezikom, on će te omalovažavati i prezirati; ako ga prinuđiš, da govori tvojim jezikom hrvatskim, on će te cijeniti i poštivati. Svom snagom pako poradi, da ti porodica vazda govori samo hrvatski, da hrvatski misli, osjeća i radi. Jer hrvatska porodica najjači je bedem hrvatstva: jedna jednita svijesna obitelj hrvatska vrijedi za čitavu regimentu na bojnopolju!, kaže jedna od deset zapovijedi Majki Hrvatice kako učiti svoju djecu da govore hrvatski.

Dalje.com: Član Otporaš: (Mile Boban)16.11.2011 14:28 h

Glavaš je radio po ustaškim idealima,

Junački i mudri prvi naš kralj Tomislav radio je ustaški, radio je hrvatski, kad je ujedinio obje Hrvatske u kraljevstvo Hrvata, te kad je sa svojim junačkim borcima krenuo na sve četiri strane svieta zapečativši krvlju državne medje hrvatstva na žutim obalama brze Drave i na strmim klisurama hladne Drine.

A treba li jačeg primjera ustaške sviesti od junačke pogibije kralja Petra Svačića, koji je pao na Gvozdu pod razvijenim barjakom hrvatske državne nezavisnosti. Krsto Frankopan, koji se dvaput probio kroz turski obruč do Jajca, spasivši posadu i snabdjevši je hranom i oružjem, spada u red najvrljih ustaških boraca i junaka. Uzoran primjer knezova Šubića, pa bana Petra Berislavića, Huseina bega Gradašćevića, Hrvoja Vukčića-Hrvatinića, biskupa Pavla i brata mu Ivaniša Horvata, koji dadoše krv za svetost hrvatskih narodnih ideala, u borbi s kraljevim krivokletnikom Sigismundom i kraljicama Hedvigom i Marijom, dokaz su, da je ustaška sviest, da je revolucionarna, buntovnička sviest u njih bila i te koliko snažna i jaka.

Kraljevi Stjepan Tvrdko i Stjepan Tomašević, Nikola Jurišić i Nikola Šubić Zrinski takodjer su svojim borbenim djelovanjem izpunili svoju hrvatsku ustašku zadaću. Primjer seljačkog borca i odlučnog junaka i mučenika Matije Gubca takodjer je primjer ustaške sviesti i ustaškog duha. Ne treba nikada smetnuti s uma, da je Matija Gubec bio ne samo borac za društvena prava hrvatskog kmeta, nego da je htio sa svojim junačkim suborcima osnovati u Zagrebu i hrvatsku vladu, da je nakanio ubirati maltarinu kao predstavnik hrvatske vlade, hrvatske države. Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan takodjer su pali na polju časti i slave godine 1671. kao ustaše, pali su kao borci za slobodnu hrvatsku državu. Prvi suvremeni hrvatski revolucionarac Eugen Kvaternik Rakovački dao je svoj život spremno na žrtvenik Vječne Hrvatske, te je pao kao ustaša za slobodnu hrvatsku državu. Značajno je svakako i to, da je on sam zvao svoje suborce ustašama.

Otac Domovine dr. Ante Starčević sav je svoj život radio ustaški, radio je za oživotvorenje samostalne hrvatske države.-Vodja i Učitelj hrvatskog naroda Stjepan Radić i drugovi mu Pavle Radić i Gjuro Basariček dali su svoje dragocjene živote u borbi za hrvatsku narodnu slobodu i državnu samostalnost, u borbi za hrvatska ustaška načela i ideale.

Dr. Milan Šufflay, mučenik Stipe Javor, Mijo vitez Babić, te mnogi drugi znani i neznani junaci pali su na polju časti i slave za ustaške ideale, pali su za hrvatske narodne ideale, za koje su dali svoje mlade živote i Matija Soldin, Josip Begović, Marko Hranilović, pa u novije doba velike i mlade

mučenice Andjelka Sarić, Emilija Nagoda, Dinka Perajića i tolike žnane i neznane žrtve, toliki poznati i nepoznati mučenici, divni borci, ustaški junaci i junakinje.

Član Otporaš (Mile Boban)16.11.2011 16:43 h

Delivuče, tebi i drugima...

Postovani Delivuče,

Potegli ste me za jezik sa vasom "ikavicom". Istini za volju i mene je moja majka naučila govoriti ikavskim jezikom, jer ona nije znala ni poznavala grugog jezika. Ja sam stjecajem prilika i u skoli naucio ijekavicu, ili jos bolje pravopisni jezik Hrvata.

Ovdje prilazem nešto što sam pronašao za vas i za sve druge Hrvaticice i Hrvate koje ovo bude zanimalo. Zanimati će svakoga utoliko ukoliko imadnu osobne snage i priznaju da im je to bio početni materinski jezik.

Maks koji je ovi opis opisao je Vjekoslav (Maks) Luburic, poznat takodjer kao general DRINJANIN.

Dragi moj Mirko,

Samo da ti se javim da sam fala Bogu jako dobro i zdravo sa svom obitelji. Nalazim se kod sinova u Austinu. Bit ću ovdje još neko vrijeme i onda odo kući.

Jutros, odnosno upravo sada, sam pronašao nešto u novini Napredak koju je osnovao 1955 godine u Buenos Airesu, Argentina, Pere (Bilić) Tutavac. U broju 21 za prosinac 1961 godine na prvoj stranici ima jedan zanimljiv opis generala Drinjanina: PRIJE ILI KASNIJE, POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM" PUTEM. gen. Drinjanin. Kako sam ovim opisom zadovoljan, jer diše mojim duhom i ukusom, odlučio sam ti ga u cijelosti i izvornom pisanju poslati s namjerom da ga staviš, tj. da ga dadneš staviti kao uvod ili u predgovor kao uvod u knjigu generala Drinjanina.

Dragi Mirko ti učini po tvom zacrtanom planu onako kako misliš da će biti najbolje. A sada prelazim na pretpkavanje opisa. Pozdrav tebi i tvojima. Bog! mb.

P R I J E I L I K A S N I J E P O Ć I N A M J E " N A P R I D K O V I M " P U T E M

Gen. DRINJANIN u jednom od nedavnih listova piše nam:

"Napridkov" napor je zaista pohvalan i vridan dobre sudbine. Ikavština je jezik naših didova, pa kad i ne bi bilo drugih razloga, sentimentalni bi bili dovoljni, da nas potiču da se žrtvujemo za očuvanje tog našeg čistog hrvatskog narodnog govora. Medjutim, i bez ulaženja u meritum jezičnog problema kao takvoga, postoji politički razlog koji nas upravo sili, da se sa našom ikavicom i u pismu služimo. Ona je samosvojni jezik Hrvatskog Naroda, jezik, koji nikada nije bio ničiji drugi, a najmanje srpski, kao što ni danas nije ničiji nego hrvatski. Odatle i nužda da našu ikavicu spašavamo, pa da se tako i sa njom razlikujemo od Srba i Srbijanaca. To je odsudno u političkim zbivanima!

Ima i kulturnih razloga, koji proizlaze iz činjenice, što je najstarije, najsigurnije i najhrvatskije hrvatsko kulturno stvaranje na ikavštini. Pa kako bismo se onda mogli odreći našega za volju nekakvog "jezika", koji nam je postavljen skupa s ostalim produktima "slavomanije"?! Priko tih podvala zacrtan je put Bleiburgu, gdi je južnoslavjanska krlatica "jedan narod jedan jezik treba da imade", dosegla svoj vrhunac. Sve je to plod jednog davno djavolski pripravljenog plana, kojem smo mi nasili. Pitanje je sada, kako se spasiti iz tog vrtloga?

Eto, govorilo se je i o "ustaškom pravopisu" i odbijalo se "koriensko pisanje" iz stranačarskih razloga, a kad tamo i Maček mu pristaša... Tako je nekako i s ikavštinom. Srdce i razum govori u

njezin prilog. Zato se i "Napredak" mora održati, kao luč, koja osvitluje put. Prid hrvatskim intelektualcima je strahovita odgovornost!

Za mog ditiinjstva u junačkom Ljubuškom, nisam nikad ni pomišljao, da bi nešto drugo moglo biti hrvatski osim ikavice. Tek kasnije, kad su veze sa selom popustile, i škole (s kojima su upravljala tuđjinska ministarstva) učinile svoje, dogodilo se ono što se dogodilo i ostalima. Zatim je došla emigracija, pa borba na život i smrt, gdi se nisam mogao baviti s tim problemom - a, iskreno govoreći, nije me stvar ni zanimala. Tek kad sam posli rata bio ranjen u šumi, imao sam vremena razmišljati o svačemu - pa i o tome. Posebno kad su mi čobanice donosile mlika... One nisu govorile ni "mlijeka", ni "mlieka", a još manje "mleka"...

Kad čovik trpi, a k tome osudjen na nekretanje, postaje filozofom. Misli. Tako je i meni sinulo prid očima, ovo što se zbilo jednom narodu s tisućgodišnjom kulturom!...

Velika je zasluga Hrvata muslimana i u tome, što su se za vrime tuđjinskih haranja po našem području, izolirali i tako spasili mnogo autohtnog hrvatskog kulturnog blaga, među kojim svakako prvo mjesto zauzima hrvatski jezik: ikavica, po njihovim mahalama i kućama.

Kad sam, dakle, počeo čitati Tvoje (*radi se o osnivaču i glavnom uredniku "Napredka" Peri Tutavcu, moja opaska, Otporaš*) stvari, od srca sam se veselio.

Izdrži!!!

Virujem da žrtva oko "Napridka" neće biti uzaludna. Osigurat će svom rodu i svom imenu čestito mjesto u povijesti Hrvatske, tim više što je u teškim emigrantskim prilikama znao nositi jedan borbeni stieg; stieg narodnog govora i narodnog pisma.

Čvrsto sam uviren, da će se jednom morat poći "Napredkovim" putem, pa to neka služi na čast njegovu uredniku, suradnicima i prijateljima, koji omogućuju izlaženje i širenje "Napridka" i s tim razplamsuju baklju zapaljenu.

Mnogo sreće, Pero, jer to je kao da stojiš u borbi na čelu divizije. "Ikavska" je postala udarnom. Stani na biljevu dok i drugi stignu. Divizija "Drine" će svoje isto učiniti. Tvoj MAKS.

03-10-2013 16:23 [#31](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NAD GROBOM POGLAVNIKA!

Evo, Poglavnice, došli smo, da ti se poklonimo u ime HRVATSKE VOJSKE. Odajemo ti počast kao Državnom Poglavaru, kao svom Vrhovnom Zapovjedniku i kao obnovitelju Države Hrvatske, Mi se tebi klanjamo i stotinama tisuća znanih i neznanini junaka, koji su dali svoje živote za obnovu i čuvanje Nezavistne Države Hrvatske.

Počivaj u miru, Poglavnice, a tvoja braća, sinovi, kćeri, čitav tvoj narod, nastaviti će tvoje djelo i osloboditi zarobljenu Domovinu, uzpostaviti Hrvatsku vlast i čuvati granice Države. Mi ti se

kunemo, da ne ćemo stati,
dok ne stignemo na Drinu!

Dok je god svieta i vieka mi će mo se, Poglavnice, sjećati i našeg Hrvatskog proljeća, kada si se vratio iz progonstva, obnovio Državu, vratio nam čast, slobodu, obraz i veličinu. Desetog je Travnja 1941. godine i naša šuma radosnije zalistala, i zvijezde su nam ljepše sjale, i ptice su veselije pjevale, i naša polja i livade velikodušnije plodove dali. Malo i veliko se veselilo, i mi smo ti zahvalni radi te radosti Desetoga Travnja.

Ti si nas, Poglavnice, naučio kako se treba boriti za slobodu i veličinu. Nikada Hrvatski junatci toga ne će zaboraviti. Mi će mo stari borci naučiti našu djecu i našu unučad, da nikada ne zaborave, da si ti neizmjerljivo ljubio svaki kutak Hrvatske zemlje, a posebno Bosnu, tebi Bosna duguje vječnu hvalu, jer su tvoji vojnici stigli na Drinu i izgradili ne samo bunkere, nego i sviest, koja je nadzivila bunkere, i nadozivit će i one, koji su te bunkere uz pomoć komunista srušili i Bosnu ponosnu porobili i u crno zavili.

Mi se tebi, Poglavnice, kunemo da će mo kazniti sve one koji su izdali Majku Domovinu. Dolazi dan pa će narod i Hrvatska Vojska i opet stvoriti mir na Drini.

Počivaj u miru!

Vječna ti slava!

Pukovnik Ibrahim vitez Pijanić Pirić

Časopis Drina br. 2 - 3. 1962. Madrid.
Ljutu travu na ljutu ranu!

Nad grobom Poglavnika!

Na tvom je grobu, Poglavnice, održano mnogo govora, izrečene su mnoge misli. O tebi je napisano i napisati će se mnogo knjiga. Bit će svakakvih mišljenja. Tako je to sa velikim ljudima. A onda će Poviest reci svoju o tebi i o onima, koji o tebi govore i pišu. i onda će Bog suditi svima skupa.

Lako je tebi, jer si našao svoj mir, ali teško nama, koji smo oztali. Ja te molim povrati i meni moj mir. Za tvog života nisam htio sageti šiju pred tobom, ali pred tvojim kostima to činim. Ne radi tebe, ne radi oztalih, nego radi sebe. Potreban mi je taj mir, jer Ustašku čašu treba ispiti do kraja, još treba jurišati, još treba Ustašovati, pa makar se i ne zvalo tim imenom.

Lako je bilo i meni, kao i oztalima iz prvih dana. Nije bilo druge kategorije nego Poglavnik i Ustaše. i s druge strane srbi i jugoslavija. Ali onda je došla nesretna politika i nastase. Mi smo u tebi gledali Poglavnika, čvrsta, jaka, granitna, revolucionarca, borca. Ti nisi volio ni politiku, ni političare, a mi još manje.

Mene su u lance vezali na Janka Puszi, jer nisam htio, kao dijete, položiti prisege Ustaškom "vodstvu". Mi smo htijeli Ustaškog Poglavnika. Zvućilo je to ljepše u ono herojsko doba Ustaške romantike. Zato se ni nismo razumijeli s tvojim ministrima, a kako vidiš, ni danas se ne razumijemo s tvojim nasljednicima, pomoćnicima i vječnicima. Nama će opet biti lako tek onda, kada se još šaćica preživijeli sastanu s tobom.

Ustaše trebaju Poglavnika, ili nisu Ustaše. A Poglavnika medju nama nema, i ne će i ne smije biti. i Ottac Domo vine je bio samo jedan. Nikada vise drugoga. Eto zato se i tvoji nasljednici i pomoćnici ne razumiju i teško im je, kao i meni.

Mi smo u svoje vrijeme smatrali Ustaštvo revolucionarnom Hrvatskom vojskom. Ti si bio Vodja. Ali nakon Blei burga poneka je Ustaška glava počela misliti. Nastala je pobuna duhova. Da sam bio rastrgan na komadiće kao moj mali braco, ne bih imao problema, ali sam tu, u 48 godini, snažan, poletan, sa stanovitom životnom školom i obligacijom, da služim Hrvatsku do kraja.

Došao je čas, da ustvrdimo, da su Ustaše zaželele Poglavnika, a Poglavnika nema...Ima samo politika, Ujedinjene Nacije, Zapad,Istok, i narod u dvojstrukom robstvu. ti si nam ostavio ciljeve, naučio si nas kako se treba boriti, možes u legendi juriti na konju pred Hrvatskim vojnicima, ali Hrvatski vojnici trebaju efektivno vojničko zapo vjedništvo i efektivnu Hrvatsku vladu, da bi ovi uskladili našu borbu sa stanjem u svijetu, kako ne bi išli glavom kroz duvar i u drugi Bleiburg.

Ostani, Poglavnice, u legendi, pa jurišaj skupa sa novim generacijama, i zaustavi se na Drini. Ti moraš počivati na Drini, jer se tako nitko ne bi usudio Drine prekoračiti. i moli za nas, tvoje nesretne učenike, da nadjemo mir na tvom grobu, i da taj mir koristno upotrebimo za stvarnu oslobodilačku borbu za Hrvatsku.

Pa da naši unuci čuvaju mrtvu stražu s tobom skupa na Drini.

Znam, Poglavnice, da u svojim zadnjim časovima nisi više htio govoriti o problemima Hrvatske politike, jer si osjetio, da tvoj duh traži druge horizonte. Tvoje umorno tielo nije više moglo podneti. Osjetio si da se ide na zadnji, veliki put. Pa kada si na izti bio pripremljen, znam, da ti se povratio tvoj klasični i dominirajući mir, kojim si uvijek znao impresionirati.

Bio si svjestan, da sada drugi moraju nastaviti. Znao si i to, da to ne će biti lako. i nije lako. Ja, eto, idem sa tvoga groba uvjeren, da si razumio svoga "zločastog dečka" koji te je slijedio kroz svoje djetinstvo, kroz mlade načko i muževno doba i koji od tebe ne traži ništa osim mira. Povrati mi mir, a ti u legendi čekaj polazak u novi boj, da se odatle tebi pridruže i oztali: oni sa Kaptola, sa Jankapuszte, sa Lipara. A onda, i za sve vjeke vjekova, uvijek će trebati stvarati nove legije, uvijek ići na grob velikana po snagu. Ovdje, na tvom grobu, je jedan od izvora.

Za Dom Spremni!

Ustaša General Maks Luburić Drinjanin.

A šta više reći, osim

SLAV IM!!! Otporaš.

03-10-2013 16:58 [#32](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA

Donosim ovdje pismo generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, kojeg je on pisao suradniku Hrvatskog Narodnog Odpora, HNO bratu Anti Kršanić (1917-1995). Ante Kršanić je rodom iz Korčule. Došao je u Ameriku prije WW2. Bio je u američkoj vojsci na Pacifiku. Koliko god je volio naturaliziranu Ameriku, još više je volio Hrvatsku. Imao sam priliku upoznati gospodina Antu Kršenića osamdesetih godina u San Franciscu. Zavolio je generala Drinjanina zbog njegova žarkog hrvatstva i vojničkog iskustva. Gosp. Ante Kršenić se je dopisivao s istaknutim osobama i stvarateljima NDH. Posjedujem ta pisma u originalu s omotnicama u kojima su ta pisma poslata. Neka su u duplikati, preko indiga, kako se je to prije pisalo. Jedno od tih pisama je upravo ovo koje ovdje iznosim. Pismo je jako zanimljivo. Poradi dužine znosim ga u tri (3) nastavka i u cijelosti kako je napisano. Ako se potreba ukaže da se nešto objasni, ja ću to staviti kao moj nadodatak u zaporke.

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA

T A J N O. Stan, 20 listopada 1953.

Dragi brate !

Ovim zajedničkim pismom želio bih Vas obavijestiti o par tekućih poslova.

1. Znam da ste svi zabrinuti radi "DRINE", i da Vam je još teže rastumačiti krugu prijatelja nedolazak "DRINE". Redovni broj 7-8 pretvoren je u "Domovinski broj" i za posebne domovinske svrhe. Vi ga niste dobili, ali znam, da žete se svi veseliti toj činjenici, jer je "DRINA" izvršila svoju misiju. "DRINA" radi i raditi će, i samo neka neprijatelji troše energiju u širenju kojekakvih glasina. Poviest će kazati, koju je ulogu izvršila "DRINA", i koju će, ako Bog dade još izvršiti u životu Hrvatskih Oružanih Snaga u ova teška vremena iskušenja svake vrsti. "DRINA" ima svoj čvrsti krug prijatelja, suradnika i čitatelja, pa i ako negdje zapne, uvijek braća iz drugih krajeva pomognu i za one zaspale, nemarne, nevaljale, umorne, - kao što to čine za one, koji ne mogu, nemaju ili neće. Vršimo jednu poviesnu zadaću i ja sam čvrsto uvjeren, da će nas uvijek biti, koji ćemo biti tamo, gdje "DRINA" bude najviše trebala pomoć, suradnju, razgovor i sve ostalo. Dignuti ćemo visoko stieg naših Oružanih Snaga, koje su toliko herojskih djela učinile, jer je narod, koji nije u stanju stvoriti svoje oružane snage, osudjen na propast. Ako je naše stanje teže, i kako nam je Domovina porobljena, i ako smo ostali skoro bez saveznika, tim je naša zadaća još teža i veća i potrebija.

Dvobroj 9-10 izišao je i već je odpremljen. Odpremljeno je.....komada redovitim putem i preporučeno. Nije to broj, koji Vam je potreban, možda da nekome od Vas bude mnogo falilo, ali i ovaj broj ima svoju posebnu misiju, posvećen je pokojnom Kavranu i drugovima i posebni razlozi su nam diktirali novu razpodjelu. Nu, ako kome od Vas bude zaista teško i trebate, dobiti ćete od zadnje rezerve uredništva. Pišite mi i recite šta i kako trebate i sve što se može učiniti ćemo. Inače nastojte rastumačiti braći, da nas je mnogo i uvijek se otkrivaju nove grupe, potrebe itd. i moramo misliti na sve. i kao što smo uvijek računali na plemenitost i velikodušje onih najboljih, kada od njih tražimo žrtvu, tako i sada: najmanje šaljemo najboljim grupama, jer znamo, da tamo ima sviesti. Računamo s tim i vjerujemo, da će braća razumijeti. *(Gospodin Ante Kršenić je živio u San Franciscu, Californija. Tu je uveliko bila razgranata Hrvatska Bratska Zajednica sa svojom proslavenskom idejom. Teško je tu bilo prodirati s idejom hrvatstva. Govorilo se je "naški" i došli smo "iz staroga kraja" samo da se ne kaže da se govori hrvatski i da se je došlo iz Hrvatske. To sam osobno osjetio i na Pikniku HBZ u Coupertinu kada sam se posvadio sa tim Hrvatima koji su sebe zvali Jugoslav ili Slavenijem i došao do neprilika. Tada sam pisao generalu Drinjaninu pismo i obrazložio stvar i situaciju. General mi odgovara:...Dragi Mile Misionari se ne šalju u Rim nego u zabitne krajeve Indije...Tako sam i ja tebe poslao u gnjizdo Jugoslavena da ih preodgajaš..., mo, Otporaš). Mnogima je od Vas već stigao novi broj, a drugima će skoro.*

II. Avionski nismo odpremili nikome bez razlike ni jedan broj. Ima više razloga. Glavni jest, da je tamo najviše prilike za cenzuru, a mi imamo još mnogo za odpremiti i kazao sam: posebne razloge i za Domovinu, pa ne bih želio da zapnemo. Sadašnja "DRINA" ima novi format knjige i tu je potrebna dozvola. Nitko nam ne prieči ovdje raditi, niti će situacija s ugovorom između ove zemlje i Amerike nama škoditi, radi veza Amerike s Titom. No, nama je dužnost predusresti svaku komplikaciju. Imamo moćnih prijatelja, ali ne zaboravite, da ima Hrvata, dobrih Hrvata na oko, koji nas i ovdje tužakaju, nastoje spriječiti nam rad itd. Pogledajte oko sebe, pa će Vam biti jasno, s kojim poteškoćama se susrećemo i mi na svakom koraku. i nisu uvijek najogavniji Titovci, ni četnici, pa ni neki drugi, kojima se bavimo, nego imamo i zaplotnjačkih protivnika, koji bi radije sa djavлом, nego sa nama iz razloga kukavičluka i jer je naš put teži i bez kompleksa. No to je put, koji vodi Državi: Put krvi, patnja i žrtve svake vrsti. Put Starčevića i Pavelića. Možda da Vam jednom reknim i više.

III. S ovim brojem "DRINE" dali smo novi format, manji i zbijeniji, a sa više stranica. Dvobroj 9.10 ima 60 stranica sitnog, zbijenog tiska i sadrži toliko, koliko 30 stranica starog formata. Razlozi: mnogo ih ima, a ja ću Vam iznieti dva. Prvo: domovinski promet traži mali format, da se može staviti u džep, u kovertu, pod vrata, jer zaprema manje mjesta. Stari format "DRINE" je nastavak tradicije "Grića" i "Ustaše", nu ja mislim, da se moramo pokoravati razlozima. Ja sam od onih, koji su radili na tim listovima, i uvidjam, da smo već onda trebali uvesti manji format iz tehničkih razloga. Idemo u korak s vremenom i kada nam se predstavi jedan ovakav problem, riješimo ga praktično. Vjerujem, da je taj razlog, domovinski, dostojan. Mnogi su prijatelji izrazili želju, da bi "DRINA" bila manjeg formata, da je mogu staviti u džep, kada idu na rad, tvornicu, rudnik, u vlak, u tramway, autobusu. Ne moraju ju previti na četvero, čime se uništi vanjski izgled, posebno pak fofografije. Oni, koji žele imati sve primjerke skupa, neka uvežu dosadašnje u jednu knjigu, a nove u novu i stvar u redu.

IV. Stavili smo tvrdju koricu i kliše Ustaše s Drine, fotografija poznata s maraka i iz doba akcije na Drini. To je crtež posebno pravljen za naslovnu stranicu i trebao bi biti simbol. Želimo znati : dali da ostavimo to tako, na svim daljnjim izdanjima, ili da za svaki broj stavimo nešto drugo. Ja mislim, da bi trebali ostaviti ovako naslovnu stranicu i da uvedemo taj simbol, kao recimo hrvatski grb sa mačem, da bi ipak naše Oružane Snage imale nešto drugačije nego drugi i sami Tito. (Sada mi je potpuno jasno zašto je grb HNO bio grb s mačem i zašto su "DRINE" izlazile do 1956 godine s slikom Ustaša na koricama, mo, Otporaš)

V. Počimamo s jednom novom rubrikom: IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA, gdje ćemo sistematski donositi pjesme, fotografije i opise iz života, borbe i smrti naših velikih boraca. Ne mislimo pri tome samo na one poznate, nego SVI VI MORATE SURADJIVATI i DATI KRATKE PRIKAZE IZ ŽIVOTA i BORBI NAŠIH BORACA. (*Kada bi se mogle sve "DRINE" i "OBRANE" pregledati i iz njih izvaditi sve ono što su svjedoci o očevdci mnogih bitaka opisali, tek bi se tada magla znati prava istina "ustaške" borbe u obrani Hrvatske Države, mo, Otporaš*) Jednako šarkara i domobrana, oružnika i mornara, kao i generala i novaka. radi se o kratkim opisima za hrvatsku poviest i ta dužnost pada na sve nas, na DRINU. Razmislite o tome i u svome krugu povedite akciju. Zaboravljamo svi i mnogo će herojsko djelo malih ljudi ostati nenapisano, i možda smo mnogi od nas zadnji živi svjedoci toga čina. Trebamo fotografije tih ljudi, ukoliko je moguće. Na pr. od Krune Devčića ne posjedujemo ni jednu.

VI. Želimo čuti Vašu kritiku na ove rubrike: "Čovjek i znanost u službi rata", "Ljudi, ideje i djela", "Strateški vidici", "Dokumenti, koji optužuju", "Iz poviesti našeg rata", "Iz Erine torbe" itd. Dajte nam sugestije, želje, tužbe, sve što mislite, da će našu DRINU osposobiti za svoju misiju i podići njezinu vrijednost.

VII. Čim mi bude moguće poslati ću Vam popis prijatelja, kojima smo prije slali izravno, s molbom, da im pošaljete, kako bi nas odteretili. viditi ćemo da li će nam uspjeti u skoroj budućnosti srediti stvari tako, da bi mogli svladati veći posao. Borba za život i nas je prisilila na reorganizaciju i računamo s Vašom pomoći. Mi nismo nikome ostali dužni na pismo, prema načinim mogućnostima svakome smo izašli u susret, ali sve imade granica pa i naše mogućnosti. Svi mi moramo raditi, mnogo puta teže i u forjim okolnostima i za manje vrijednosti i plaće nego Vi, i ako Vi ne stignete nama pisati i još dvojici, trojici prijatelja, onda zamislite kako je nama, koji imamo iste probleme životne borbe i još DRINU i Vašu korespondenciju i sto drugih stvari i sastanaka svake vrste. Vršimo našu dužnost i vršiti ćemo ju i onda, ako ju nitko više nebi htio vršiti, što neće biti slučaj. Jednom više, drugi puta manje i slabije, ali vršimo sve što možemo, da nam je savjest čista i da smo učinili najviše što smo mogli, iako to uvijek nije ono, što bi želili, ili što bi tražila naša stvar. Tako se moramo reorganizirati, da ništa ne otpadne od dosadašnjeg rada, da ne opadne vitalitet, dinamizam, ali da se svladaju i problemi našega života i borbe za odstanak.

VIII. Ovom prilikom želio bih vam reći par rieši o mojoj ženidbi, jer znadem, da već ima zlonamjernih viesti, glasova, i da će me mnogi od vas o tome pitati. Kao prijatelju, suradniku i povjereniku želim Vam reći, kako bi sami znali o čemu se radi i kako bi znali reći i drugovima, da ne nasjedaju neprijateljskim viestima, ili zlonamjernim "prijateljima".

Koji god je mene pitao, rekao sam mu, neka se ženi, neka radi i rodi ono, što nam sudbina i poviest namjenjuje. Neka nas ima, i neka nam se ne zatre rod. Mnogi od nas je izgubio sve svoje i u opasnosti su da izumru naše najbolje familjske loze. Vidili smo u ratu, da su padali herojski oženjeni kao i neoženjeni. (*kliknite na priloženi link pa ćete vidjeti sliku vjenčanja koju sam ja poslao prigodom 40 obljetnice pogibije Maksa Luburića gospodjici Ivanki Josipović koja je u to vrijeme bila novinarka za portal javno.com "Reci istinu i razbiše ti glavu" - Ivana Josipović. Prkos.com, mo, Otporaš*) Francetić i Devčić su bili oženjeni i nije ih epriečilo da budu herojski vodići svojih jedinica, da padnu u toj borbi. To je vojnička sudbina. Mnogi od nas je u dobi, kada je vrijeme, da se oženi i ima djecu. Mi možemo čekati, vjerovati, boriti se i ići, pa i pasti, nu ostaju djeca i naše hrabre majke i žene, kao u uvijek u poviesti, da odgajaju naš podmaladak. Rat nije razlog, da se ne ženimo, dapače, u ratu je više brakova. To je instinkt očuvanja. kada bi se svaki vojnik zatvorio u svoj celibat, onda bi izumrli najbolji. Život je takav, stari umiru, vojnici ginu, majke radjaju djecu i ovi idu stopama otaca. (*To smo imali priliku nedavno čuti iz ustiju predsjednika RH Ive Josipovića da je dijete partizana, mo, Otporaš*) Vidili ste slučaj na hrvatskim sveučilištima: najbolji su išli na frontu, ginuli, a neprijatelji svršili škole - i postali intelektualci i u službi neprijatelja, srbokomunizma. Previše dugo traje ova emigracija i treba uzeti stvarnost onako, kakova jest, ali ne izgubiti vjere i spremati se za borbu, koja nas čeka. Kazati ću Vam jedan primjer: Šimunović Frano, stari Ustaša je jedan od onih, koji su tvorili jezgru, prvu od prvih. Došao u emigraciju i odgojio djecu, koja su se radjala na Jankapusti. Vani mu je supruga. On se je vratio 1941. u Hrvatsku i borio se, a poslije sloma 1945. otišao u hrvatske šume, GDJA SE i DANAS NALAZI. (*Nezaboravimo jednu stvar da je ovo pismo pisano u listopada 1953 godine, dakle samo 8 godina i 5 mjeseci poslije rata. Tada su još hrvatske šume bile žive i pune hrvatski KRIŽARA, mo, Otporaš*) S njim i junačka kći, rođena na Jankapusti. Kako rekoh supruga mu je danas vani sa drugom djecom i valjda su se poudali i poženili, a u koliko nisu, hoće skoro. Postati će djed, a nosi pušku na ramenu, našu ustašku pučku, i sinovi, kćeri i unučad će ići u borbu onako, kako budu sazrievali. Uzmimo ga kao primjer.

Ja imam 40 godina i želim imati sina, koji će ići našim putevima kao i ja putevima otca moga, kojeg su Srbi ubili 1919.god. što mene nije spriečilo boriti se za Hrvatsku. Da ne govorimo o tome, da svaki čovjek treba da se ženi, da ima obitelj, da mu to samo podiže ugled u svakom pogledu i da time ne gubi. To je tako Bog odredio i tako treba da bude. Kad je došao moj čas, nisam se skanjivao poći tim pute. Zavisi uvijek, da nadjemo čestitu osobu, koja će biti dostojna, dobra majka i supruga. Ja sam našao prema mojim pogledima i time riešio jedan osobni problem onako, kako to svaki

djelatni vojnik i častnik čini, uz dozvolu mojih pretpostavljenih. Ženim se iz ugledne španjolske obitelji i niti najmanje me ne smeta, da je Španjolka, kao što me nebi smetalo, da je Amerikanka, Njemica itd. Uvijek, kažem prema osnovnim zahtjevima, koji važe za svaki brak, i ne treba nas smetati, što radi pomanjkanja hrvatskih djevojaka ili žena moramo ženiti strankinje. Mnogi su naši hrvatski prvoborci išli tim putem i ja ne poznam ni jedan slučaj, kojega bi se trebali stiditi. Strankinje su postale čestite Hrvatice (*Primjer Španjolka supruga Ivana Prcele, Juli Bušić, Annie Boban, Francuskinja, koja ima šestero djece, Švedanka supruga Ivana Čale, Poljakinja supruga pok. Mladena Dedića, Francuskinja supruga Tomislava Jurašinovića i mnoge druge koje su uvijek bile rame uz rame svojim muževima u borbi za Hrvatsku, mo, Otporaš*) i svi se trebamo diviti držanju Francetićeve Talijanke ili Artukovićeve Njemice u najtežim danima naših stradanja. Nas je dvadeset puta više nego naših djevojaka u emigraciji i kada nam srce i razum kažu, da smo naši vjernu drugaricu za život, nemojmo se skanjivati na izvršenje onog što smo naumili. Nekada to izgleda nerazumljivo onima sa strane, ili koji su riješili svoj životni problem, nu stvarnost nas i život u tuđini obligira na kompromise. Sama pak činjenica, da OSTAJEK OVDJE i ne idem preko lokve ni u kojem slučaju, govori u prilog ženidbe sa Španjolkom, posebno kada kada je iz poznate i ugledne obitelji, što će omogućiti rad i nastojanja među Španjolcima, našim logičkim saveznicima, i prijateljima u najtežim danima.

I ovom prilikom iztičem: ostajem i vršimo dužnost prema novim okolnostima i mogućnostima, sve dok NDH ne bude ostvarena.

ZPID ! Genral Drinjanina (potpis)

Ovo je kraj pisma ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA
Posljednje uređivanje od Bobani : 03-10-2013 at 17:01
04-10-2013 19:25 #33

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Annie Boban (signed in using Hotmail)

Tko je vjenčao Maksa Luburića?

Annie Boban (froate@hotmail.com).

12:09 PM

[Keep this message at the top of your inbox].

To: Annie Boban, Franjo Cigic, Anto Stanich, Ivan Prcela, Kreso Misetic, Mirko BILIC, Nedjeljko & Ivica Milicevic.

Picture of Annie Boban.

Otporaš

3rd December 2012, 13:00.

FRA. BRANKO MARIĆ VJENČAO MAKSA LUBURIĆA.

HRVATSKI NARODNI ODPOR.

Ured Glacvnog Tajnika.

Stan, 5.XII.1953.

Nekolicini braće u Kanadi!

Za prvi čas, the Vam se javim ovim skupnim pismom, a skoro ćemo opet po redu svakom odgovarati i učiniti potrebno. Znete i sami mali zastoj u našim vezama, a radi moje ženidbe. Eto, kad smo već kod toga, the Vam kažem par rieči i o tome.

U prvom redu, topla hvala na čestitkama i telegramima, a molim Vas, the i drugima u svojoj okolini izrazite zahvalnost moju i moje supruge na tom sjećanju i na čestitkama, kao i na darovima, a poslije ćemo se svakome posebno zahvaliti. Ovaj čas moram u Madrid radi Božićne DRINE, koja je i tako zakasnila radi tehničkih poteškoća u tiskari, koja je zauzeta, iako je materijal već odavno spreman čekao.

Par prijatelja je izrazilo bojazan radi toga, jer je žena Španjolka. Nu ona je visoka dužnosnica Frankove Falange, tj. španjolskih Ustaša, koji su na svijetu nama najbliži Pokret, koji je toliko krvi dao kao naš, borio se i pobedio komunizam, te nas razumije. Uskoro će i oni ustati na svoje noge, jer su dugim godinama progona i izolacije ekonomski slabi. Mi kao katolici i muslimani, kao Ustaše i Hrvati kod njih uživamo simpatije kao nitko drugi i vjerujem, the će moj brak ne samo koristiti, nego će možda biti i odsudan kod ovdašnjih krugova, a to je neobično važno. Inače španjolska žena je sigurno primjer, kakva treba biti žena, vjerna, dobra i uzorna u svakom pogledu. Moja je iz ugledne obitelji, i odgoja od 9 godine kod časnih sestara, što ovdje svi čine. Ona je već Hrvatica i kaže, the je iz Ljuguškog...Uči Hrvatski i ako Bog the sina, samo će se hrvatski govoriti. (E!, moj generale. Nisi ti sam koji je stranjinju oženio i mislio točno tako kao i ti. Ja sam oženio stranjinju, francuskinju. Imam šestero (6) djece. Kako su se djeca rađala, rasla, supruga je sa njima uvijek govorila francuski, dakle materinskim jezikom, a ja kada dođem s posla, kada sam kući i kada smo skupa, govorim s njima hrvatski. S moje strane je to bilo plemenito i lijepo, jer sam ja to tako htijeo, a sa njihove strane za njih je to bilo vrlo naporno. Sa suprugom sam se dogovorio the jedan dan govorimo hrvatski, drugi dan francuski, treći dan engleski, a nedjelja, slobodan dan, neka se govori kako tko hoće. Kada je dan hrvatskog jezika, u kući se najviše šuti, dok ja govorim. Kada je dan francuskog i engleskog, tada u kući sva čeljad razgovara...Tek sam tada shvatio koliku ulogu škola, ulica, sredina utječu na odgoj djece, zatim majka koja je 90% sa djecom više nego suprug, otac djece. Zato se i kaže: govorim matreinskim jezikom., mo) Ona neće smetati moj rad, nego ga pomoći i kako je iz dobre obitelji, stvar će krenuti samo napried. Dakle u svakom slučaju samo je dobro. Rekao sam već jednom : nas je mnogo više, nego naših hrvatskih djevojaka, a na nekim mjestima ih uopće nema, kao ovdje. Nas je pak malo i treba misliti na rod. Zašto the se baš zatre naš rod, koji smo sve dali, pobijeni kod kuće?

Inače, ženio sam se u Bilbao, u jednom velikom gradu, u ustaškoj generalskoj uniformi, sa emigrantskim pločicama, (ovdje se misli na "emigrantske pločice" koje su nosili svi Ustaše povratnici iz prve emigracije, mo) našim odlikovanjima, oznakama, i sve, kao the je usred Zagreba 1941. god. Ženio me fra. Branko, naš franjevac i ustaški borac i bili nazočni mnogi hrvatski borci, dok ste drugi duhom bili nazočni o čemu je, na veliko veselje obitelji, govorilo oko 1000 karata i telegrama sa svih strana svijeta.

Ja idem u Madrid, nu pišite mi na adresu : Roberto Campos Caballer, Apartado 979, Valencia, Espana, jer se skoro vraćam i tako ću dobiti prije u ruke poštu, nego preko madridske adrese. Taj sektor vodim osobno i svakako meni treba doći. NETREBA pisati ništa drugo, niti Drinjanin, niti išta, jer je to moje ime, (Već sam o tome pisao u izvješću Stjepana Crničkog, the je imao velikih poteškoća sa bankom, poštom i sudstvom, jer je Roberto Campos Caballer bilo generalovo službeno ime kod španjolskih vlasti, mo) i samo smeta.

Kako se primiču Božićni praznici, te Vas molim, the u moje ime čestitate svim katolicima Božić i svima Novu Godinu, našu vojničku Novu Godinu. Zakasnio sam i ne mogu svima posebno čestitati

baš radi DRINE, a toliko nas je već, the ne znam gdje bih počeo ni sa korespondencijom, ni čestitkama, a ima sto drugih poslova. Braća će razumiti. Ja mislim na sve, kao i Vi svi na mene, i to neka nam bude dosta. Recite svima to, i naka se braća ne ljute na mene, što neću svakom posebno čestitati. Vi to učinite u cijeloj Vašoj okolini u ime moje i u ime Stožera.

Nalazim se u stalnom kontaktu sa vodjama PRVOG ANTIKOMUNISTIČKOG KONGRESA što će se održati u Meksiku 27.V. Vjereujem the će se nešto učiniti i the će se i o nama čuti. Imat ću osobnog predstavnika.

Pojačajte rad sa strancima, posebno sa sklonima, Ukrajincima, Macedoncima, Slovacima, Madžarima itd. Lakiše je probijati led skupa sa drugima. Nije istina the su raspušteni, nego su najurili van ludoga Buća i Jelića, jer su se uvjerali, baš na osnovu veza sa nama na terenu, the ovi nemaju nikoga, nego Poglavnika. Na sjednicama su stranci branili Poglavnika protiv ove živine i na kraju su ih najurili. Osim toga ovi ne vole Čehe, Srbe i Ruse radi imperijalizma, pa to nama konvenira. Upozorite strance na naše prilike.

O glasovima, koje stalno iz Madrida šalju naši "beati" (u ovom smislu riječ "beati" bi mogla značiti: naši "blaženi", naši "srećonoše" itd., mo) the je zadnji svečani broj DRINE bio rastanak, reci te im, the je na putu novi broj od 132 strane, i dok je nas pet, the će DRINA izlaziti. Uvijek će ju netko pomoći, pa makar nekad i zapelo, netko će ju izvući. Novi broj posvećen NEZNANOM JUNAKU bit će bojli nego sve dosada i ima izgleda, the ćemo tiskati i jedan roman o našoj borbi (ovdje se po svoj prilici misli na roman DIJEVOJKA DRINA kojeg je 1951. napisao fra. Gracijan Raspudić, a radnje su bile u tom ramanu borbe za vrijeme NDH i borbe hrvatskih KRIŽARA, mo) i nekih drugih novosti. Radi se, žrtvuje se i vjeruje se. Mi ćemo zato i pobjediti i onda kada se ne tuže, the smo zločasti. Mi smo tukli komuniste, a i ne trebamo se ni plašiti, ni stiditi. Sviet će ići našim stopama, ili će k vragu otići sve skupa pred 1000 milijuna Rusa i Kineza.

Javite se, a i mi ćemo češće pisati svim povjerenicima i prijateljima.

Uz naš vojnički pozdrav, ZA POGLAVNIKA i DOM SPREMNI!

general Drinjanin.

Nadodano i rukom napisano:

Dragi Dane! Javio mi se Kordić i poslao sam mu Okružnicu, pismo, foto i "Drina" starih. Bit će dobar - i hvala Ti na tome! čekam vesti o proslavi i fotografije. Ti si mi dosada prvi o tome pisao u pismu od 11. IV. Evala! Tražiti ću Nikolinu adresu (Nikola i Dane Jolić su braća. Nikola se nalazi u Španjolskoj a brat mu Dane ne zna za njegovu adresu, te preko generala nastoji saznati za brata, mo) za pisanje i poslati drugi put. U Rim ću pisati još danas i sve učiniti što se može, the Tvoj sin mogne u Canada. A onda ću te obavjestiti. Javi se i opet čim uhvatiš vremena i piši o Vašim poslovima. Pozdravi sve borce, a Tebe grli odani Ti.

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

04-10-2013 20:19 #34

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

POVODOM SMRTI V. MAČEKA

Otporaš.prkos.com
(Autor: Mile boban) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (30)

Ima tisuću načina kako biti Hrvat, samo jedan kako to dokazati: Nositi hrvatsku zastavu i boriti se za Hrvatsku Državu. Ustaše su to bili.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

"OBRANA" br. 22 1965 godine.

..., i koji da neće otići, dok mu se želja ne ispuni. Vjerojatno su neposredno prije komentirali moje zgrade i nezgode, jer ih se većina dobroćudno podsmjehivala, dok su drugi u grupama razgovarali o svojim problemima, kao da mene i nije bilo.

Vjerojatno, da bi me se riješili, kad je netko rekao, da će se pobrinuti za mene i smjestiti me u tvornicu "Arko".

Ja sam bio nešto smeten, jer me je duboko impresionirala prisutnost toliko uglednih ljudi, a i figura dra. V. Mašeka. On je davao dojam veoma simpatičnog i dobrog gospodina. Ja sam na njegovoj glavi htio viditi krunu Matije Gubca, kao što sam na glavi Stjepana Radića htio viditi krunu hrvatskih kraljeva. Kod mene su ideali uvijek bili konkretni. U ona vremena svatko je vjerovao, da će Maček proglasiti hrvatsku Republiku i odcijepiti ju od Beograda. Svi smo vjerovali, da se više nikada neće ići u Beograd. Svidjela mi se je Mačekova jednostavnost, ne samo tada, nego i onda, kada sam se zaista pretvorio u Mačekova čuvara, tek pod drukčijim okolnostima.

Gospodjica za stolom, njegova tajnica, bila je kasnije supruga dra. V. Mačeka, a sudbina mnogih od prisutnih bila je tako različita, kao i što je bio čitavi onaj skup ljudi, koji je ispovijedao pripadnost Radićevoj nauci i seljačkoj stranci.

Ali Maček je Maček, i svatko je vjerovao, da će ga ubrzo viditi kao martira ili kao predsjednika hrvatske Republike. Izgledalo mi je kao neko kućno čeljade, kao stric ili jedan dobri djed, pa sam nastojao sačuvati na njega takvu uspomenu i onda, kada sam bio gospodar nad njegovim životom, (*Kud će iskrenija ispovijed od ove, koju je upravo osvdje napisao general Drinjanina: "...kada sam bio gospodar nad njegovim životom..."*, mo, *Otporaš*) kada sam ga morao zatvoriti, i obraniti mu goli život, jednom od Nijemaca, drugi put od partizana, pa i od nekih Ustaša, kojima nije išlo u glavu - zašto Maček uopće živi!

Moja sudbina bila je -- Janka Pusta ! S tim je sve rečeno. Bio sam sretan da sam se našao tamo, i osjećam se sretnim i dandanas.

Ambijenat na Janka Pusti je u smislu svrhe - za koju je bio stvoren. Vodja Janka Puste bio je Poglavnik dr. Ante Pavelić, vodja vojno-revolucionarne organizacije, koja se tada zvala "SATAŠA" - hrvatska revolucionarna organizacija (U.H.R.O.) Tu Maček nije imao nikakove uloge. To su bili revolucionarci, smremni na sve. To je bila oružana ruka pravaštva. Tu je duhovni vodja bio Otac Domovine, Ante Starčević. Tu čak ni Radić nije imao mjesta. Pa ipak...

Pa ipak... Ja sam sa sobom donio lik Mačeka. Za kratko vrijeme uvidio sam, da su ga nosili i drugi sa sobom. Kolektivna politička svijest hrvatskog naroda bila je iskristalizirana u Vladku Mačeku, i tu se nije mogao oteti dojmu, da je vođa hrvatskoga naroda dr. V. Maček, niti onaj, koji bi to htio, ali zapravo nitko to nije ni pokušao.

I predvodnici i obični Ustaše, i stari i mladi, i oni zagriženi Frankovci, kao i oni drugi manje politički angažirani - gledali su u Mačeka, kao u vodju hrvatskoga naroda.

Tako je ambijenat ostao i skoro do kraja, iako se je mijenjao prema samome držanju Mačeka, i prema tomu - dali je bio u zatvoru, na robiji ili proganjan, ili se govorilo da će, unatoč svega ipak u Beograd.

Dodatak članku: *(ovom opisu, moja opaska, Otporaš)*

Hrvatska Gradjanska i Seljačka Zaštita

Pri svakoj uspomeni na Dra. Vladka Mačeka uvijek mislim i na jedno Njegovo pozetivno djelo. On je stvaraoc Zaštite, koja je, pa makar i mimo Njegove volje izvršila svoju ulogu u rušenju bivše Jugoslavije, u razoružavanju Jugoslavenske Vojske i u proglašenju Hrvatske Države, u obrani Drine, u stvaranju Pohodnih Bojni Hrvatskog Domobranstava i kasnije u stvaranju USTAŠKIH PRIPREMNIH BOJNA.

Gornja fotografija prikazuje bojnika Knapa, pukovnika Batušića, dopukovnika Milana Pribanića, pukovnika Zvonku Kovačevića, pukovnika F.S. - a itd. *(Ovdje u novini OBRANI ima jedna slika koju ja nisam mogao staviti ovdje, mo, Otporaš)* Ti su ljudi stvarali Zaštitu, njom zapovjedali i iz nje stvarali dio Hrvatske Vojske. Većina je tih ljudi dala život za Hrvatsku, a dopukovnik Pribanić *(Ovdje je potrebno spomenuti i važno istaknuti da je Ivan Prusac u svojoj knjigi " Tragedija Kavrana i Drugova " rekao da je Milan Pribanić, puk. Mačekove zaštite uhićen sredinom kolovoza 1947 god. sa Bižidarom Mičić, četnički major, Duško Tošić, četnički major, i da "ova grupa nema nikakve veze s organizacijom 10 travnja", dok general Drinjanin navodi drugačije. Ja sam osobno poznao dugo godina, i bili smo vrlo dobri prijatelji, gospodina Zvokko Pribanic (1926-2008, umro i pokoman U Petalumi, sjeverno od San Francisca, California) kojeg sam više puta pitao o puk. Milanu Pribaniću. Uvijek je tvrdio da nisu nikakva svojta ali da su iz istog mjesta. Pošto je Zvonko Pribanić bio u Ustaškoj Mladeži, nije imao velikih simpatija za puk. Hrvatske Zaštite Milana Pribanića, mo, Otporaš.)* Pribanić je nakon rata i kao pripadnik Hrvatskog Narodnog Odpora dobrovoljno išao u borbu i skupa sa pok. Kavranom i drugovima bio streljan.

Mi ne zagovaramo stvaranje partijskih vojska i baš zato treba odati počast svima onima, koji su se znali uzdići iznad stranačarstva i služiti Hrvatsku kroz njenu Vojsku kao borci. i zato Dr. Vladko Maček ima zasluga. i sam je bio satnik starog Hrvatskog Domobranstva. O tome ćemo još posebno pisati na temelju razgovora sa Dra. Mačekom za vrijeme njegove internacije.

Nastavlja se.

04-10-2013 20:54 #35

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

POVODOM SMRTI V. MAČEKA - STRASTVENO SAM TRAZIO MOJU SUDBINU, kaže Maks Luburić

Otporaš.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (29)

Kako su nam tada rekli-da je dr. V. Maček vodja hrvatskog naroda, a Poglavnik vodja naše vojno-revolucionarne organizacije u bori za NDH. g.Drinjanin.

(Ovo je rakao general DRINJANIN u svojim opisima u "Obrani" br. 21 1965 godine. On je rekao i više, što će se vidijeti u sljedećim nastavcima. Samo pratite, moja opaska, Otporaš.)

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

"OBRANA" br. 22 1965 godine.

- Prati me lik Mačeka na Janka Pustu -

Neće biti teško vjerovati, da sam već u najranijem djetinstvu znao što hoću, i da sam strastveno tražio moju sudbinu, kao što su drugi djeca-mladići sa strašću študirali, igrali nogomet, igrali se, ili, kao što su ljudi sa strašću tražili hazard, vino ili žene. Tko u onim danima nije bio voljan boriti se za Hrvatsku? Bio je to svatko bez razlike, iako, možda, na različit način. Stariji su vjerovali u političku (*a ne oružanu, moja opaska*) borbu, u međunarodno pravo, i u političku pamet dra. V. Mačeka, a mladost je mislila na oružje. To je tako bilo kod nas, i to je vjerojatno bilo i kod drugih naroda u sličnim prilikama. Jedni su posegli za oružjem i ostali pristase Radića i H.S.S-e, a drugi smo upravo sa strašću tražili programe i vodje, koji su propovijedali otvorenu oružanu borbu sa Srbima i stvaranje hrvatske države. Nu u ona doba, kada je Maček uzeo na sebe vodstvo hrvatskog naroda, svi smo bili - Mačekovci. Naravno, svatko na svoj način.

Prilaz, ulica u Zagrebu, gdje je Maček imao svoju uredovnicu, bio je nedvojbeno politički centar svih Hrvata. Zgrada je izgledala kao vojarna ili tvrdjava za vrijeme rata. Dolazili tamo goslođa i seljaci - kako bi se to reklo - dolazili pojedinci i delegacije, dolazilo je i Srba svake vrste, stranaca, novinara. Naravna stvar, i veliko srpski agenti, i hrvatski izdajnici u službi ovih, obilazili su oko Prilaza, da njuškaju ili teroriziraju.

Opasnost je mistično privlačila sve one, koji su želili borbu, tražili smrt u borbi sa Srbima. Kao što su momci i djevojke sanjali o ljubavi, ili bogataši o vreći dukata, ili kao što je gladan mogao sanjati o komadu kruha, ili žedan o gutalju vode, tako sam ja sanjao o tome, kako bi četnici, žandari i srpski teroristi napali Mačeka, a ja ga branio i pri tome poginuo. To bi bila lijepa smrt, o kojoj sam uvijek sanjao i još sanjam, naravno, u drugoj formi i na drugom mjestu. (*Ovdje je interesantno spomenuti kako je general Drinjanin, od prvih dana svoje mladosti, uvijek sanjao i tražio puteve kako bi poginuo u borbi za Hrvatsku, ne znajući kada je ove redke pisao ni pune četiri (4) godine prije svoje mučeničke smrti, da će u toj borbi i poginuti 20 travnja 1969. god. u Španjolskoj, moja opaska, Otporaš*) Kako mene, tako i mnoge druge, posebno studente, ova misao je privlačila na prilaz.

Dosta posla imala je Mačekova službena straža sa nama amaterskim, dobrovoljnim čuvarima, jer smo se više motali tamo i više smetali nego li koristili.

Preko puta Mačekove kuće bila je jedna gostionica, koja je zapravo bila neke vrsti glavnog stožera

tih Mačekovih čuvara, raznih delegacija, glasnika i.t.d. - "Ajd, mali, biži ća!" - znao mi je doviknuti jedan visoki, koštunjavi Dalmatinac, sa debelim štapinom, koji je bio nešto kao šef straže. Jedan od tih stražara bio je jedan od kasnijih ustaških generala - Ante Moškov, a bio je neke vrsti šefa sigurnostne straže - puk. K. (*Kruno, Krunoslav, moja opaska*) Batušić - kasniji zapovjednik Gradjanske Zaštite, a svima je poznato kakvu su ulogu odigrali u životu hrvatske države ta dva muža.

Ali ja ne bih bio tvrdi Ero, kada bi se dao uvjeriti, da Maček ima mnogo posla. Ja sam se sa njima svadjao i govorio, da je isto tako važno što ja imam reći Mačeku. Na kraju me je jedan od tih stražara uzeo za ruku i odveo na prvi kat u pretsoblje, gdje sam za jednu minutu, bez ikakvog ceremonijala, našao se u sobi, gdje je bilo mnogo ljudi i jedna gospodjica za stolom. Kad su se otvorila jedna vrata, onda su se gospoda pomakla desno i lijevo, a ja sam ugledao Mačeka gdje sjedi na stolici frčui cigaru. Toga časa neću nikada u životu zaboraviti. - "Kaj je, dečec?" - to ili nešto slično mi je rekao, a ja sam buljio čas u njega, pa onda u sva ona lica oko njega. Mnoga ta lica poznavao sam iz novina, knjiga i raznih brošura, pa kao da sam nastojao impregnirati ih za cijeli život. Tko bi tada moga misliti, da ću jednom biti sudbonosan u životu tih ljudi?

Maček je, izgleda, bio informiran, valjda od svojih tjelesnih stražara, da tu ima jedan mladi Ljubušak, nasrtljiv kao sršljen, koji je zaintačio da vidi Mačeka, jer je vidio Radića i druge velike Hrvate, i koji da ne će...

xxx

Osobno sam upoznao puk. Batušića u Njemackoj. O njemu će još biti govora.

Nastavlja se.

05-10-2013 02:06 #36

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZVADAK IZ JEDNOG PISMA MAKS LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA

Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma: "...Ako padnem - Rankovićeveci će Te napsati da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucat će na mene - okrivit će tebe...To je logika. i što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost...

...Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku dade život, daje se ono najviše.

...Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali - sječaš li se? - da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem...Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. i tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene...

...Svi danas vide da sam ih vraški razdjelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je među njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije...

...A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. i dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom - Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana - pobijenih da bi se moglo ostvariti to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo"). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Događjaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio...dokazuju da sam ih razdvojio..."

(Eto tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966 kada se je Ranković smjenio i 1967 povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živeći Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim političkim aparatom u ime "narodne vlasti i u ime "bratstva i jedinstva" nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik "žrtava fašizma" u Jasenovcu, kako bi time, još jednom, naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtana na Hrvate na području Hrvatske.

Sada je vrijeme, poslije skoro 45 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, iznositi neka pisma MAKSA LUBURIĆA. Otporaš.)

05-10-2013 11:14 #37

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (28)

Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti za Hrvatsku, gen. Luburic, OBRANA br,43-44

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

- S očeva i Radićeva groba na Janka Pustu -

Cijeli je hrvatski narod, a ne samo ja, tražio je put do hrvatske slobode. Hrvatska omladina u školama i posebno ona učlanjena u katoliškim društvima, te naravno ona u sveučilšnim redovima - nije nimalo tajila, da je htijela konačni cilj i radikalne mjere. U Napredkovom konviktu u Mostaru svijest je bila stopostotna. Fra Leo Petrović na djačkim eskurzijama govorio je o staroj hrvatskoj

povijesti, o hrvatskim kraljevima, o hrvatskoj vojnoj moći. (*Pitam se danas, sada, kada su nam drugi sudbinu odredili i granice prekrojili, dali bi hrvatski svećenici u tim čisto hrvatskim krajevima, danas mogli odgajati, tako u duhu hrvatsva, svoje djake, kao prije, moja opaska!?*) Orao i Sokol (*to su tada bile hrvatske organizacije, moja opaska*) su prednjačili. Hrvatski sportski klub ZRINJSKI u Mostaru talasao je masu sa hrvatskim amblemima. Priredbe hrvatskog pjevačkog društva TREBEVIĆ privlačile su gradjanstvo. Hrvatska glazba elektrizirala je ulicu. Fratri su odgajali čitave generacije kasnijih heroja. (*Da se razumijemo, te heroje koji su svoje živote uzidali u temelje Hrvatske Države, neprijatelj je oklevetao najružnijim imenima, moja opaska*) Široki Brijeg bio je, kao neka tvrda kula, spremna na borbu. Hercegovina je bila uz Radića, isto kao što je bila za Hrvatsku Državu, jer naziv Republika u Hercegovini je bio nešto konkretno.

Hercegovina je bila državotvorna, i nije bilo jednog Hercegovca, katolika ili muslimana, koji, ne bi bio sretan, da su ga tada Srbi ubili, kako bi ideja hrvatske države imala svojih martira. Jedan od prvih bio je šestoškolac Ante Soldo, inače neki moj daljni rod, kojega su tako pretukli na mostarskom redarstvu, radi jednog vatrenog govora na Napredkovoju božićnici, da je najprije bio izbašen iz svih škola, a kasnije umro od tuberkuloze. Tako je, nakon smrti moje dobrog oca, u obitelji postao još jedan martir iz nove generacije.

Ideja je kod mene bila sasvim zrela : treba se boriti s oružjem u ruci, i istrijebiti ne samo Cige u Ljubuškom, nego i sve Cige iz cijele Hrvatske. Pozudno sam čitao novine, koje sam većinom morao stare, poderane i zgužvane kupiti po cesti, a i stariji su ih rado davali nama "školarcima". Debate u beogradskoj Skupštini govorile su mnogo, i hrvatski je narod to sa zebnjom i žudnjom gutao. Ali za mene je stvar već davno bila sazrela. Ja sam težio za vezom s onima, koji su bili kadri boriti se. Nakon manjih i većih sukoba sa profesorima i srpskim djacima i organizacijama - konačno sam nakon prvog tromjesečja petog razreda pošao davno željnim pravcem : na grob ubijenog oca u Trebinje. Neki stariji ljudi muslimani uputili su me do jednog urara, katolika iz gornjih krajeva, koji je znao za zabranjeni grob mojeg oca. Ne samo da je bio zvjerski mučen i ubijen, nego je i pokopan na način, koji samo može vapiti za osvetom. Pomolio sam se na očevu grobu i zakleo, da ću se protiv uljeza u moju Hrvatsku boriti do zadnje kapi krvi, i do zadnjega daha. (*Koliko ih danas ima da bi se tako nesebično zavjetovali boriti se za Hrvatku, moja opaska*) Izgledalo to nekome dobro ili ne "zakleo sam se i na osvetu" - radi ubijenoga oca., koji nikome zla nije napravio, ali koji nikada nije zatajio Hrvatske, i radi čega je bio proganjan, kao i cijela obitelj, još u doba Austrije.

S očeva groba pošao sam da vidim moju Hrvatsku, i nju sam obišao većinom pješice - od Kotora do Foče, od Čakovca do pola zemenskog mosta. Odatle sam se vratio - a da nisam ušao u Beograd, jer to već nije bilo za mene interesantno.

Prokrstaro sam i našu Dalmaciju, i sve otoke, bez dinara u džepu, i pjevajući iz svega glasa po malim brodicama, koje su prevozile robu ili građevinski materijal, ili išle u ribolov - "malena je Dalmacija, al' je dika rodu svom...". Kroz Bosnu, kroz Slavoniju, kroz Srijem, kroz Liku, uvijek s ličkom kapicom i na njoj hrvatski grb i trobojnica - obilazio sam Hrvatsku, ponegdje radio ovo i ono, i uvijek naprijed i naprijed. Vodio sam rat za moj vlastiti račun, izazivao na svakome koraku, svadjao se radi Hrvatske s kim god sam mogao, i uzeo učesća (*sudjelovao, mo*) u svim demonstracijama gdje ih je bilo, zalazio u najradikalnije kutove, gdje sam ih god našao, da konačno nadjem one koje sam tražio i sa kojima sam konačno stupio u rat protiv velike Srbije i svake Jugoslavije. To su bile Ustaše. To je bila organizacija USTAŠA (U.H.R.O.) ustaška hrvatska revolucionarna organizacija - koju sam tražio od moga "razlaza" sa pokojnim Stipicom u Velikoj Gorici kraj Imotskog. (*Ovdje Maks Luburić govori o Gorici 6 km. istočno od Imotskog, odakle je i Zvonko Bušuć, a ne o Velikoj Gorici pokraj Zagreba, mo, Otporaš*)

Kao nekada iz škole na očev grob u Trebinje, tako sam sada, prije odlaska na konačni put, odočastio na grob moga Stipice i ostalih martira za hrvatsku Državu. Moj zavjet tada je bio već jasan i

određen. Odlazio sam na Janka Pustu, gdje se je osnivao naš prvi vojno - revolucionarni logor. Od tada do danas promijenilo se je mnogo toga, pa se je mijenjalo i ime i vodstvo organizacije kojoj sam tada pristupio, i kojoj sam položio svoju vojničku prisegu - s uvjerenjem, da je onako, kako su nam tada rekli - da je dr. V. Maček vodja hrvatskog naroda, a da je Poglavnik dr. Ante Pavelić vodja naše vojno-revolucionarne organizacije, koja predvodi borbu za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske.

(Molim lijepo. Možda ću ponavljati i ponavljati važnost ovih opisa. Oni su izvor iz prve ruke. Ja sam preko i više od pola stoljeća u emigraciji. Mnoge stvari su mi poznate i sa mnogima sam imao priliku se sresti i pričati. Sa mnogima sam se dopisivao. Neznam koliko ih danas još ima na životu. Neznam ni to koji bi htjeli iznijeti i opisati svoja sjećanja i ono što znaju, za našu buduću mladež, naš buduću naraštaj. Zato je i te kako važno da se ovo bilježi i širi dalje, jer ovi opisi su od nas i za nas, a ne kao što je prije bilo: sve od našeg neprijatelja, kojemu smo silom prilika morali vjerovati. Otporaš.)

Nastavlja se.

05-10-2013 11:14 #38

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (28)

Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti za Hrvatsku, gen. Luburic, OBRANA br,43-44

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

- S očeva i Radićeva groba na Janka Pustu -

Cijeli je hrvatski narod, a ne samo ja, tražio je put do hrvatske slobode. Hrvatska omladina u školama i posebno ona učlanjena u katoliškim društvima, te naravno ona u sveučilišnim redovima - nije nimalo tajila, da je htjela konačni cilj i radikalne mjere. U Napredkovom konviktu u Mostaru svijest je bila stopostotna. Fra Leo Petrović na dječkim eskurzijama govorio je o staroj hrvatskoj povijesti, o hrvatskim kraljevima, o hrvatskoj vojnoj moći. *(Pitam se danas, sada, kada su nam drugi sudbinu odredili i granice prekrojili, dali bi hrvatski svećenici u tim čisto hrvatskim krajevima, danas mogli odgajati, tako u duhu hrvatsva, svoje djake, kao prije, moja opaska!?)* Orao i Sokol *(to su tada bile hrvatske organizacije, moja opaska)* su prednjačili. Hrvatski sportski klub ZRINJSKI u Mostaru talasao je masu sa hrvatskim amblemima. Priredbe hrvatskog pjevačkog društva TREBEVIĆ privlačile su gradjanstvo. Hrvatska glazba elektrizirala je ulicu. Fratri su odgajali čitave generacije kasnijih heroja. *(Da se razumijemo, te heroje koji su svoje živote uzidali u temelje Hrvatske Države, neprijatelj je oklevetao najružnijim imenima, moja opaska)* Široki Brijeg bio je, kao neka tvrda kula, spremna na borbu. Hercegovina je bila uz Radića, isto kao što je

bila za Hrvatsku Državu, jer naziv Republika u Hercegovini je bio nešto konkretno.

Hercegovina je bila državotvorna, i nije bilo jednog Hercegovca, katolika ili muslimana, koji, ne bi bio sretan, da su ga tada Srbi ubili, kako bi ideja hrvatske države imala svojih martira. Jedan od prvih bio je šestoškolac Ante Soldo, inače neki moj daljni rod, kojega su tako pretukli na mostarskom redarstvu, radi jednog vatrenog govora na Napredkovo božićnici, da je najprije bio izbašen iz svih škola, a kasnije umro od tuberkuloze. Tako je, nakon smrti moje dobrog oca, u obitelji postao još jedan martir iz nove generacije.

Ideja je kod mene bila sasvim zrela : treba se boriti s oružjem u ruci, i istrijebiti ne samo Cige u Ljubuškom, nego i sve Cige iz cijele Hrvatske. Pozudno sam čitao novine, koje sam većinom morao stare, poderane i zgužvane kupiti po cesti, a i stariji su ih rado davali nama "školarcima". Debate u beogradskoj Skupštini govorile su mnogo, i hrvatski je narod to sa zebnjom i žudnjom gutao. Ali za mene je stvar već davno bila sazrela. Ja sam težio za vezom s onima, koji su bili kadri boriti se. Nakon manjih i većih sukoba sa profesorima i srpskim djacima i organizacijama - konačno sam nakon prvog tromjesečja petog razreda pošao davno željnim pravcem : na grob ubijenog oca u Trebinje. Neki stariji ljudi muslimani uputili su me do jednog urara, katolika iz gornjih krajeva, koji je znao za zabranjeni grob mog oca. Ne samo da je bio zvjerski mučen i ubijen, nego je i pokopan na način, koji samo može vapiti za osvetom. Pomolio sam se na očevu grobu i zakleo, da ću se protiv uljeza u moju Hrvatsku boriti do zadnje kapi krvi, i do zadnjega daha. *(Koliko ih danas ima da bi se tako nesebično zavjetovali boriti se za Hrvatku, moja opaska)* Izgledalo to nekome dobro ili ne "zakleo sam se i na osvetu"- radi ubijenoga oca., koji nikome zla nije napravio, ali koji nikada nije zatajio Hrvatske, i radi čega je bio proganjan, kao i cijela obitelj, još u doba Austrije.

S očeva groba pošao sam da vidim moju Hrvatsku, i nju sam obišao većinom pješice - od Kotora do Foče, od Čakovca do pola zemunskog mosta. Odatle sam se vratio - a da nisam ušao u Beograd, jer to već nije bilo za mene interesantno.

Prokrstaro sam i našu Dalmaciju, i sve otoke, bez dinara u džepu, i pjevajući iz svega glasa po malim brodicama, koje su prevozile robu ili građevinski materijal, ili išle u ribolov - "malena je Dalmacija, al' je dika rodu svom...". Kroz Bosnu, kroz Slavoniju, kroz Srijem, kroz Liku, uvijek s ličkom kapicom i na njoj hrvatski grb i trobojnica - obilazio sam Hrvatsku, ponegdje radio ovo i ono, i uvijek naprijed i naprijed. Vodio sam rat za moj vlastiti račun, izazivao na svakome koraku, svadkao se radi Hrvatske s kim god sam mogao, i uzeo učešća (*sudjelovao, mo*) u svim demonstracijama gdje ih je bilo, zalazio u najradikalnije kutove, gdje sam ih god našao, da konačno nadjem one koje sam tražio i sa kojima sam konačno stupio u rat protiv velike Srbije i svake Jugoslavije. To su bile Ustaše. To je bila organizacija USTAŠA (U.H.R.O.) ustaška hrvatska revolucionarna organizacija - koju sam tražio od moga "razlaza" sa pokojnim Stipicom u Velikoj Gorici kraj Imotskog. *(Ovdje Maks Luburić govori o Gorici 6 km. istočno od Imotskog, odakle je i Zvonko Bušuć, a ne o Velikoj Gorici pokraj Zagreba, mo, Otporaš)*

Kao nekada iz škole na očevo grobo u Trebinje, tako sam sada, prije odlaska na konačni put, odočastio na grobo moga Stipice i ostalih martira za hrvatsku Državu. Moj zavjet tada je bio već jasan i određen. Odlazio sam na Janka Pustu, gdje se je osnivao naš prvi vojno - revolucionarni logor. Od tada do danas promijenilo se je mnogo toga, pa se je mijenjalo i ime i vodstvo organizacije kojoj sam tada pristupio, i kojoj sam položio moju vojničku prisegu - s uvjerenjem, da je onako, kako su nam tada rekli - da je dr. V. Maček vođa hrvatskog naroda, a da je Poglavnik dr. Ante Pavelić vođa naše vojno-revolucionarne organizacije, koja predvodi borbu za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske.

(Molim lijepo. Možda ću ponavljati i ponavljati važnost ovih opisa. Oni su izvor iz prve ruke. Ja sam preko i više od pola stoljeća u emigraciji. Mnoge stvari su mi poznate i sa mnogima sam imao

priliku se sresti i pričati. Sa mnogima sam se dopisivao. Neznam koliko ih danas još ima na životu. Neznam ni to koji bi htjeli iznijeti i opisati svoja sjećanja i ono što znaju, za našu buduću mladež, naš buduću naraštaj. Zato je i te kako važno da se ovo bilježi i širi dalje, jer ovi opisi su od nas i za nas, a ne kao što je prije bilo: sve od našeg neprijatelja, kojemu smo silom prilika morali vjerovati. Otporaš.)

Nastavlja se.

05-10-2013 15:51 #39

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA prvi (drugi (2) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (27)

Hrabri ljudi su svladali sebe i strah, doktorirali u rovu i postali su akademici hrabrosti, velikani i legende, pukovnici i pokojnici, general Ante Roso.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka

"OBRABA" br. 20 1965. (Prethodni opis treba biti "OBRANA" br. 21. Molim da se uvaži, mo)

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA (drugi (2) dio)

Ali nije se moglo do Radića. Iako je bila vrućina i zvizdan upekao, narod se gurao, da ga vidi, dotakne i čuje njegovu riječ.

Ja sam uspio viditi Radića i s njim govoriti, jer sam bio tamburaš. Sa malim Bušićem, sinom gostionicara Bušića iz Velike Gorice, dogurali smo se do tamburaškog zbora, čiji je zborovodja bio jedan iz Galića mahale, a kojega sam poznavao kao Orllaša. Mi smo sa Galićima bili nekakav daljni rod, ne znam kakav, ali rod, kao što je to obično u Hercegovini, gdje je svak sa svakim u rodu, pa kada dodje do devetog koljena - cijela Hercegovina je jedna zadruga. Galiću smo bili dobrodošli, jer mu je zbor nekako "šepao". Ja sam svirao skoro sve instrumente, pa me je odmah uvrstio. Da bih mogao svirati na veliko "bedre", morali su mi iz Kordića trgovine donijeti jedan kašun, da se popnem na nj. Eto, tako sam se ugurao u zbor i onda, ni sam ne znam kako i zašto, povikao iz svega glasa : "**Živio hrvatski kralj Stipica prvi!**" On se nasmijao sa svojim poznatom blagim osmijehom, i okrenuo se nadesno, tamo gdje je stajao tamburaški zbor. Kako je narod upravo očekivao da počnu drundati tambure i da progovori Radić, čuo se moj povik i nastala urnebesna buka : " Živio hrvatski kralj Stipica!" Ja sam se nekako i sam zabezeknuo i propeo na prste na kašunu gledajući prema Radiću.

Primijetio sam, kako pokojnome Radiću nešto tumače. Tada sam vidio Kordića (*Petra, moja*

opaska), veletrgovca iz Gorice i Križana Bušića, kafedžiju, kako pokazuju prstom na mene. i Kordić i Križan bili su u mladosti namještenici kod mog pok. dede, Franje Luburića, pa kako smo jednog ljeta bili u Velikoj Gorici, oni su me osobno poznavali. Nekoliko ljudi iz blizine Radića upravi se prema tamburaškom zboru, a jedan od njih, koji su još od Zagreba u pratnji Stipice, u društvu s Barisom Smoljan, dodje do mene. Uzeše me za ruku i odvedoše ravno pred Radića.

Ti su časovi bili za mene nezaboravni iz dva razloga. Prvi i jedini put razgovarao sam sa vodjom hrvatskog naroda (*koliko se sjećam ljudi su pričali dugo godina o Radićevoj posjeti i to bi moglo biti godine 1927., moja opaska*), koji je bio nešto više nego politički vođa i učitelj. Ali, na moju veliku žalost, obuzela me je jedna neizreciva tuga, kada sam primijetio, da me je Radić jedva vidio. Kada me je htio pogladiti po glavi, onda je desnom rukom tapkao pred sobom, a kasnije pri kretanju vidio sam, da su ga dvojica iz pratnje formalno vodili ispod ruke.

U mome mozgu bio je pravi orkan misli. Mislio sam, kao i svi dječaci moga doba, da je Radić junak nad junacima, i da bi on trebao povesti sve Hrvate, posebno naše Radišćane, (*Maks Luburić je rodom iz sela Radišića kod Ljubuškog, moja opaska*) u borbu protiv Beograda.

Onoga časa sjetio sam se i narodne poslovice, "da slijepac slijepca u jamu vodi".

Tek tada sam opazio, da mi govori. Bušić me je zviznuo cipelom po gležnju, da sam sve zvijezde brojio, upozoravajući me, da me Radić pita, šta ja znam o hrvatskim kraljevima.

Mislim, da sam mu rekao doslovno i pokazao prema brdu iznad Galićeve mahale : "Eno tamo, preko brda, na Duvanjskom polju, okrunili su pred hiljdu godina kralja Tomislava!...(Eto, neka nama Hrvatima bude to još jedan od tisuću dokaza da se je naš hrvatski prvi kralj Tomislav krunio na hrvatskom tlu, hrvatskoj zemlji, u hrvatskom gradu, koji za sada nije sastavni dio naše Države Hrvatske, moja opaska) Htio sam još nešto dodati o tome, što sam ja znao o hrvatskim kraljevima, ali tambure udariše i bez mene, nastade buka, a kako su se ljudi gurali i komešali, tako i nas nekoliko odgurnuše na stranu i izgubih iz vida Radića. Mislim, da sam tada satima lutao i razmišljao, i vjerojatno tada sam imao moj životni plan. Radić je za mene ostao što je i bio, ali ja sam više vjerovao u onu grupu "školaraca", nego u Radića i njegovu stranku. Pa ipak, bilo mi je nekako tesko opraštati se od Radića, kao mogućeg vođu hrvatske slobode, ali sam takodjer vjerovao, da nas Radić neće povesti u borbu i da naši Radišćani, naši "školarci", naši Orlaši i Sokolaši - trebaju nešto drugo.

Otišao sam iz Velike Gorice tužan, ali sa konkretnom odlukom, da tražim one, koji su mislili kao ja, pa da svi skupa tražimo puteve, koji će nas dovesti do hrvatske Države. (*Ako se pomno proštudira Maksa Luburića opisivanje, olako se može doći do zaključka da on sebe oštri i formira za ono što je kasnije i bio: hrvatski fanatik, revolucionarac, borac i kako sam kaze: "idjem tražiti one koji misle kao i ja...", moja opaska, Otporaš*)

Iako sam živo pratio sve što je rekao ili radio Radić i njegova stranka, rekao bih, bio sam ga u duhu "napustio", da mu se opet "vratim", kada su ga ranjena nosili iz Beograda u Zagreb, nadajući se, da će njegovi nasljednici povesti hrvatski narod u borbu za hrvatsku republiku.

Čak i danas vjerujem, (*1964 god.,moja opaska*) da je veliki dio hrvatske tragedije na duši onih, koji su iznevjerili osnovnu misao mrtva Stjepana Radića:

NIKADA VIŠE U BEOGRAD!

(*General Drinjanin u detalje opisuje svoja sjećanja na S. Radića kako bi dao sljedećim hrvatskim naraštajima gradiva da usporede S.Radića utjecaj na hrvatski narod i utjecaj njegova nasljednika Mačeka.Mo, Otporaš*)

Nastavlja se.

Objavljeno: 15.05.2009. u 13:48h

Gracena13 15.05.2009 17:53 h

A, evo Vas iznova s prilogom.

Već sam se prepala da ste stvarno otišli na kavu s matrixdc, pa nakon " čašice razgovora s njim i ispijene kave , zaboravili na obećanje vlastito, odnosno da će te upisati nastavak priloga.

Gracena13

Domobran 15.05.2009 22:20 h

Bez bojazni. Mi svi znamo da je matrix naše gore list, a najmanje on to zna. Pa koliko "kafica" i "čašica" će trebati popiti sa matrixom da i on uvidi da je naše gore list, vrijeme će pokazati. Što se tiče priloga oni izlaze i izlaziti će. Vi samo pratite, bilježite i pamтите. Pozdrav.

Gracena13 16.05.2009 10:11 h

citat:

matrixdc 14.05.2009 13:40 h

Čeka Vas Židovska zajednica u Hrvatskoj i Izraelu da se izjasnite po neofašizmu.

No nisu samo oni već i Antifašisti iz RH te Premjer i Predsjednik RH Obzirom da ste obznanjeni kao neofašisti vi i vaši patuljci(očekujem da se isprićate istinskim Hrvatima u koje vi iz dijaspore (Švicarska) ne spadate jer ne plaćate poreze u Hrvatskoj).

Stoga Koken i ostali kuš tamo jer ste fašisti a takvima je mjesto....ZNA SE.

Otporaš:

Bez bojazni. Mi svi znamo da je matrix naše gore list,

Naše gore list?

Moje gore list ovakovi exemplari nikada nisu bili, niti će biti ikada.

Bez bojazni?

Imate pravo da izrazite vlastita promišljanja.

Vi ste hrabar čovjek i očito plemenite duše, kada Vam pada na pomisao sjesti , popiti piće i razmjeniti mišljenje s dotičnim i njemu sličnim primjercima ljudske vrste.

Budući da sam ženskog spola, s manjom mjerom plemenitosti u duši, od Vas, alergična i gadljiva po prirodi na nasrtaje nasilnika dotične vrste, pratiti ću i nadalje Vaše priloge, ali se neću javljati .

Osobno ne bih voljela da mi se dotičini lik , i svi njemu slični, obznane u snu, a kamoli u javi .

Lijepi Vam pozdravi , i svako dobro, gosp. Otporaš!

05-10-2013 15:52 [#40](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA prvi (drugi (2) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA i USTAŠTVO (27)

Hrabri ljudi su svladali sebe i strah, doktorirali u rovu i postali su akademici hrabrosti, velikani i legende, pukovnici i pokojnici, general Ante Roso.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

"OBRABA" br. 20 1965. (Prethodni opis treba biti "OBRANA" br. 21. Molim da se uvaži, mo)

ŽIVIO HRVATSKI KRALJ STIPICA (drugi (2) dio)

Ali nije se moglo do Radića. Iako je bila vrućina i zvizdan upekao, narod se gurao, da ga vidi, dotakne i čuje njegovu riječ.

Ja sam uspio viditi Radića i s njim govoriti, jer sam bio tamburaš. Sa malim Bušićem, sinom gostionicara Bušića iz Velike Gorice, dogurali smo se do tamburaškog zбора, čiji je zborovodja bio jedan iz Galića mahale, a kojega sam poznao kao Orllaša. Mi smo sa Galićima bili nekakav daljni rod, ne znam kakav, ali rod, kao što je to obično u Hercegovini, gdje je svak sa svakim u rodu, pa kada dodje do devetog koljena - cijela Hercegovina je jedna zadruga. Galiću smo bili dobrodošli, jer mu je zbor nekako "šepao". Ja sam svirao skoro sve instrumente, pa me je odmah uvrstio. Da bih mogao svirati na veliko "bedre", morali su mi iz Kordića trgovine donijeti jedan kašun, da se popnem na nj. Eto, tako sam se ugurao u zbor i onda, ni sam ne znam kako i zašto, povikao iz svega glasa : "**Živio hrvatski kralj Stipica prvi!**" On se nasmijao sa svojim poznatom blagim osmijehom, i okrenuo se nadesno, tamo gdje je stajao tamburaški zbor. Kako je narod upravo očekivao da počnu drundati tambure i da progovori Radić, čuo se moj povik i nastala urnebesna buka : " Živio hrvatski kralj Stipica!" Ja sam se nekako i sam zabezeknuo i propeo na prste na kašunu gledajući prema Radiću.

Primijetio sam, kako pokojnome Radiću nešto tumače. Tada sam vidio Kordića (*Petra, moja opaska*), veletrogovca iz Gorice i Križana Bušića, kafedžiju, kako pokazuju prstom na mene. i Kordić i Križan bili su u mladosti namještenici kod mog pok. dede, Franje Luburića, pa kako smo jednog ljeta bili u Velikoj Gorici, oni su me osobno poznavali. Nekoliko ljudi iz blizine Radića upravi se prema tamburaškom zboru, a jedan od njih, koji su još od Zagreba u pratnji Stipice, u društvu s Barisom Smoljan, dodje do mene. Uzeše me za ruku i odvedoše ravno pred Radića.

Ti su časovi bili za mene nezaboravni iz dva razloga. Prvi i jedini put razgovarao sam sa vodjom hrvatskog naroda (*koliko se sjećam ljudi su pričali dugo godina o Radićevoj posjeti i to bi moglo biti godine 1927., moja opaska*), koji je bio nešto više nego politički vođa i učitelj. Ali, na moju veliku žalost, obuzela me je jedna neizreciva tuga, kada sam primijetio, da me je Radić jedva vidio. Kada me je htio pogladiti po glavi, onda je desnom rukom tapkao pred sobom, a kasnije pri kretanju vidio sam, da su ga dvojica iz pratnje formalno vodili ispod ruke.

U mome mozgu bio je pravi orkan misli. Mislio sam, kao i svi dječaci moga doba, da je Radić junak nad junacima, i da bi on trebao povesti sve Hrvate, posebno naše Radišćane, (*Maks Luburić je rodom iz sela Radišića kod Ljubuškog, moja opaska*) u borbu protiv Beograda.

Onoga časa sjetio sam se i narodne poslovice, "da slijepac slijepca u jamu vodi".

Tek tada sam opazio, da mi govori. Bušić me je zviznuo cipelom po gležnju, da sam sve zvijezde brojio, upozoravajući me, da me Radić pita, šta ja znam o hrvatskim kraljevima.

Mislim, da sam mu rekao doslovno i pokazao prema brdu iznad Galićeve mahale : "Eno tamo, preko brda, na Duvanjskom polju, okrunili su pred hiljdu godina kralja Tomislava!...(Eto, neka nama Hrvatima bude to još jedan od tisuću dokaza da se je naš hrvatski prvi kralj Tomislav krunio na hrvatskom tlu, hrvatskoj zemlji, u hrvatskom gradu, koji za sada nije sastavni dio naše Države Hrvatske, moja opaska) Htio sam još nešto dodati o tome, što sam ja znao o hrvatskim kraljevima, ali tambure udariše i bez mene, nastade buka, a kako su se ljudi gurali i komešali, tako i nas nekoliko odgurnuše na stranu i izgubih iz vida Radića. Mislim, da sam tada satima lutao i razmišljao, i vjerojatno tada sam imao moj životni plan. Radić je za mene ostao što je i bio, ali ja sam više vjerovao u onu grupu "školaraca", nego u Radića i njegovu stranku. Pa ipak, bilo mi je nekako tesko oprastati se od Radića, kao mogućeg vodju hrvatske slobode, ali sam takodjer vjerovao, da nas Radić neće povesti u borbu i da naši Radišćani, naši "školarci", naši Orlaši i Sokolaši - trebaju nešto drugo.

Otišao sam iz Velike Gorice tužan, ali sa konkretnom odlukom, da tražim one, koji su mislili kao ja, pa da svi skupa tražimo puteve, koji će nas dovesti do hrvatske Države. (*Ako se pomno proštudira Maksa Luburića opisivanje, olako se može doći do zaključka da on sebe oštri i formira za ono što je kasnije i bio: hrvatski fanatik, revolucionarac, borac i kako sam kaže: "idjem tražiti one koji misle kao i ja..."*, moja opaska, Otporaš)

Iako sam živo pratio sve što je rekao ili radio Radić i njegova stranka, rekao bih, bio sam ga u duhu "napustio", da mu se opet "vratim", kada su ga ranjena nosili iz Beograda u Zagreb, nadajući se, da će njegovi nasljednici povesti hrvatski narod u borbu za hrvatsku republiku.

Čak i danas vjerujem, (*1964 god.,moja opaska*) da je veliki dio hrvatske tragedije na duši onih, koji su iznevjerili osnovnu misao mrtva Stjepana Radića:

NIKADAVIŠE U BEOGRAD!

(*General Drinjanin u detalje opisuje svoja sjećanja na S. Radića kako bi dao sljedećim hrvatskim naraštajima gradiva da usporede S.Radića utjecaj na hrvatski narod i utjecaj njegova nasljednika Mačeka.Mo, Otporaš*)

Nastavlja se.

Objavljeno: 15.05.2009. u 13:48h

Gracena13 15.05.2009 17:53 h

A, evo Vas iznova s prilogom.

Već sam se prepala da ste stvarno otišli na kavu s matrixdc, pa nakon " čašice razgovora s njim i ispijene kave , zaboravili na obećanje vlastito, odnosno da će te upisati nastavak priloga.

Gracena13

Domobran 15.05.2009 22:20 h

Bez bojazni. Mi svi znamo da je matrix naše gore list, a najmanje on to zna. Pa koliko "kafica" i "čšaica" će trebati popiti sa matrixom da i on uvidi da je naše gore list, vrijeme će pokazati. Što se tiče priloga oni izlaze i izlaziti će. Vi samo pratite, bilježite i pamтите. Pozdrav.

Gracena13 16.05.2009 10:11 h

citat:

matrixdc 14.05.2009 13:40 h

Čeka Vas Židovska zajednica u Hrvatskoj i Izraelu da se izjasnite po neofašizmu.

No nisu samo oni već i Antifašisti iz RH te Premjer i Predsjednik RH Obzirom da ste obznanjeni kao neofašisti vi i vaši patuljci(očekujem da se isprićate istinskim Hrvatima u koje vi iz dijaspore (Švicarska) ne spadate jer ne plaćate poreze u Hrvatskoj).

Stoga Koken i ostali kuš tamo jer ste fašisti a takvima je mjesto....ZNA SE.

Otporaš:

Bez bojazni. Mi svi znamo da je matrix naše gore list,

Naše gore list?

Moje gore list ovakovi exemplari nikada nisu bili, niti će biti ikada.

Bez bojazni?

Imate pravo da izrazite vlastita promišljanja .

Vi ste hrabar čovjek i očito plemenite duše, kada Vam pada na pomisao sjesti , popiti piće i razmjeniti mišljenje s dotičnim i njemu sličnim primjercima ljudske vrste.

Budući da sam ženskog spola, s manjom mjerom plemenitosti u duši, od Vas, alergična i gadljiva po prirodi na nasrtaje nasilnika dotične vrste, pratiti ću i nadalje Vaše priloge, ali se neću javljati .

Osobno ne bih voljela da mi se dotičini lik , i svi njemu slični, obznane u snu, a kamoli u javi

Lijepi Vam pozdravi , i svako dobro, gosp. Otporaš!